

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ
ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ
ΠΑΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΓΙΟΥ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο Ταρζάν, ο Γκαούρ, ή Τζέϊν κι' ή Ταταμπού, βρίσκονται τώρα στο μαγευτικό νησί του Κεραυνού (1) και της Θυέλλας.

(1) Η λέξη «Γκαούρ» σε κάποια διάλεκτο των ιθαγενών, σημαίνει «Κεραυνός.» Άρα το πραγματικό όνομα του Γκαούρ είναι «Κεραυνός.»

Οί Άναγνώστες μας το ξέρουν αυτό από πολύ καιρό. Το έχουν διαβάσει για πρώτη φορά, πριν

ο άτρόμητος Έλληνας κι' ή πανώρια Έλληνίδα, δεν ξέρουν πώς ο Κεραυνός είναι γιός τους. Ούτε ο Άρχοντας της Ζούγκλας κι' ή συντρό-

φή από δύο χρόνια, στο τεύχος «ΤΑΡΖΑΝ-ΓΚΑΟΥΡ», αριθ. 3, σελίς 9, Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ, της Α' σειράς των εκδόσεων «ΑΓΚΥΡΑΣ». Έκτοτε το αναφέρουμε τακτικά στα τεύχη μας.

Έπειδή ένα άλλο εξαιρετικό Περιοδικό των Άθηνών, έχει χρησιμοποιήσει—έντελως τυχαία—το

φισά του φαντάζονται πώς ή Θύελλα είναι κόρη τους.

Ο Ταρζάν κατηγορεί τόν Κεραυνό πώς είναι κακοῦργος. Πώς κρατάει αιχμάλωτη στο νησί τη μικρή Κόρη τους. Τού ζητάει νά τη δώσει πίσω.

Ο γιός του Γκαούρ είναι σκληρός και τρομερός στο θυμό του. Έτσι το κακό δέν άργεί νά γίνει. Φοβερή μονομαχία άρχίζει...

Ο Κεραυνός, σάν Έλληνας, είναι άσυγκράτητος. Ο Ταρζάν παλεύει σάν μανιασμένο λιοντάρι. Όμως γρήγορα βρίσκεται σέ δύσκολη θέση...

Ο Γκαούρ δέν άντέχει νά βλέπει το σύντροφό του σέ κίνδυνο. Μπαίνει σάν σίφουνας στη μέση. Τους χωρίζει. Υστερα δίνει μιά ξαφνική τρομαχτική γροθιά στον Κεραυνό. Τόν σωριάζει κάτω...

Η Θύελλα γίνεται θεριό άνήμερο. Όρμάει πάνω στο μελαψό γίγαντα. Ζητάει νά τόν σπαράξει με τά νύχια της... Η Τζέιν προφταίνει. Βγάξει το πιστόλι της. Τή χτυπάει με τη λαβή του στο κεφάλι.

Η άμοιρη Νέα σωριάζεται κάτω. Πάνω σχεδόν στον άναισθητο σύντροφό της.

Η Άρχόντισσα της Ζούγκλας δέν ξερει πώς έχει χτυπήσει την

άνομα «Κεραυνός» για κάποιον από τους ήρωές του, είμαστε υποχρεωμένοι νά κάνουμε μιά διευκρίνιση:

Το όνομα «Κεραυνός» έχει δοθεί στον Γκαούρ, πολύ πριν έλθοθει και κυκλοφορήσει στην Ελλάδα το Περιοδικό αυτό.

Κόρη της. Το σπλάχνο της.

Άμέσως οι τέσσερες σύντροφοι βουτάνε στη θάλασσα. Κοιμούνται για το καράβι τους.

Ο Ποκοπίκο κάνει νά τους ακολουθήσει... Όμως γρήγορα μεταννοιώνει. Η καρδιά του δέν βαστάει ν' αφήσει έτσι τη Θύελλα. Μένει κοντά στους δυο άναισθητους Νέους. Νά τους βοηθήσει. Νά τους περιποιηθεί...

Άμέσως παίρνει ένα δοχείο. Τρέχει στην πηγή για νερό.

Ο Γκαούρ, ο Ταρζάν, ή Τζέιν κι' ή Ταταμπού, φτάνουν τώρα στο Ιστιοφόρο τους. Σκαρφαλώνουν επάνω. Τραβάνε, την άγκυρα. Άνοίγουν τά πανιά. Φωνάζουν τόν Ποκοπίκο. Τίποτα. Ο νάνος δέν φαίνεται πουθενά.

Νομίζουν πώς έχει κρυφτεί. Πώς δέν θέλει νά φύγει μαζί τους.

Τέλος ξεκινάνε. Παίρνουν το δρόμο του γυρισμού. Τραβάνε για τη Ζούγκλα...

Τά πράσινα μάτια της Τζέιν βουρκώνουν. Ψιθυρίζει στο σύντροφό της:

— Ο κακοῦργος Κράμπ δέν ξηπά... Ποτέ δέν θά μάθουμε τι άπόγινε το δυστυχισμένο παιδί μας...

Το ίδιο κι' ή Ταταμπού. Δακρυσμένη κι' εκείνη γυρίζει στον Γκαούρ:

— Το παιδί μας δέν βρίσκεται πιά στον τάφο. Μήπως ο Κράουζ λέει αλήθεια; Μήπως ξη; Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΧΑΜΠΑΧΑ

Περνάει μέρες... Το Ιστιοφόρο φτάνει τέλος στο μεγάλο Λιμάνι...

Ο Κραγιαμπού είναι τώρα έν-

τελῶς καλά. Τοὺς ὑποδέχεται χαρούμενος.

Ἡ Χουχού εἶναι ἀπαρηγόρητη:

— Ὁ Ἀντρακλᾶς μου; Ποῦ εἶναι ὁ Ἀντρακλᾶς μου; Γιατί δὲν μοῦ τὸν στείλατε ταχυδρομικῶς. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε πάλι. Ξαναγυρίζουν στὴν ἀγαπημένη Ζούγκλα τους.

Ὅμως ἀλλίμονο!.. Στὸ διάστημα πού λείψαν, μεγάλη συφορά ἔχει θρῆ τὴν ἄγρια αὐτὴ χώρα.

Τρομαχτικὸ Τέρας ἔχει παρυσιαστῆ!..

Εἶναι ἓνας γιγαντόσωμος Ἀράκης μὲ δυὸ κεφάλια. Τὸν λένε Χαμπάχα. Μαζί του σέρνει πάνω ἀπὸ χίλιους μαύρους καννίβαλους.

Τὸ δικέφαλο Τέρας ἔφτασε στὴ Ζούγκλα ἀπὸ μακρυνὴ ἄγρια περιοχὴ. ἔχει τρομοκρατήσει ἰφάνταστα τοὺς ἰθαγενεῖς. ἔχει γίνῃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοῦρ μὲ λυσκολία καταφέρνουν νὰ μαζέψουν μερικoὺς ἀραπάδες. Ὅλοι μαζί κάνουν λυσσασμένους ἐπιθέσεις στὸν τερατόμορφο ἐπιδρομέα. Δίνουν φοβερὲς μάχες. Ὅμως τίποτα δὲν μποροῦν νὰ καταφέρουν...

Οἱ Καννίβαλοι τοῦ Χαμπάχα δὲν εἶναι μονάχα πολλοί. Πολεμᾶνε καὶ σὰν ἀτρόμητα λιοντάρια!..

Ὁ Γκαοῦρ δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὑπέροχος. Σὲ μιὰ στιγμή φωνάζει στὸ δικέφαλο Κακούργο:

— Ἐ, Χαμπάχα!.. Ἔσεῖς εἰσαάστε χίλιοι, κι' ἐμεῖς πέντε!.. Ἄν εἶσαι πραγματικὸ παλικάρι,

πέσ' στοὺς ἀραπάδες σου νὰ τραβηχτοῦν πίσω... Ἐλα νὰ μονομαχήσουμε οἱ δυὸ. Νὰ χτυπηθοῦμε μονάχοι. Ὅποιος ζῇ, κι' ὁποῖος πεθάνει!..

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος εἶναι δυὸ πὺ ψηλὸς καὶ σωματώδης ἀπ' τὸν Ἕλληνα. Ὅμως ἔχει καρδιὰ δειλὴ. Διστάζει νὰ μετρηθεῖ μὲ τὸ περήφανο κι' ἀτρόμητο αὐτὸ παλικάρι!..

Ὁ Γκαοῦρ θέλει τώρα νὰ τὸν ἐξαργῶσει. Νὰ τὸν κάνει νὰ δεχτεῖ τὴ μονομαχία. Τοῦ φωνάζει:

— Δειλιάσεις Χαμπάχα νὰ χτυπηθεῖς μαζί μου!.. Ξέρεις τὸ φοριχτὸ τέλος πού σὲ περιμένει... Θὰ σὲ ποδοπατήσω κάτω σὰν βρωμερὸ σκουλήκι!..

Ὁ δικέφαλος Φίλαρχος φρονιάζει γιὰ τὴν προσβολή. Τὰ λόγια τοῦ Γκαοῦρ τᾶχουν ἀκούσει κι' οἱ ἀραπάδες του. Ὅλοι περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ δοῦν τί θὰ γίνῃ... Τὸ γόητρό του κινδυνεύει!..

Ἔτσι κάνει τὴν καρδιὰ του σίδερο. Χύνεται μὲ λύσσα πάνω στὸ μελαψὸ ἀντίπαλο. Στὴ δεξιὰ του παλᾶμη σφίγγει μὲ λύσσα ἓνα τεράστιο μαχαίρι.

Ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἕλληνας. Στὶς φλέβες του τρέχει τὸ ἀθάνατο αἷμα τῆς ἀνίκητης γενιάς μας. Ὑποδέχεται τὸ Χαμπάχα μὲ τὶς τρομαχτικὲς γροθιές του.

Οἱ δυὸ ἄνδρες συμπλέκονται. Φοβερὴ μονομαχία ἀρχίζει!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει ν' ἀρπάξει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ δικέφαλο Καννίβαλο. Τὸ πετάει μακριά.

Οἱ δυὸ γίγαντες παλεύουν τώρα μονάχα μὲ τὰ χέρια!..

‘Ο Χαμπάχα δὲν ἔχει βέβαια τὴν καρδιά τοῦ Γκαούρ. Ὅμως εἶναι πιὸ μεγαλόσωμος ἀπ’ αὐτόν. Πιὸ χειροδύναμος...

‘Ο Ἑλληνας δυσκολεύεται πολὺ νὰ τὸν δαμάσει.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή καταφέρει ν’ ἀρπάξει μὲ τὶς παλάμες του τὸ λαιμὸ τοῦ ἐνὸς κεφαλίου του. Τὸν σφίγγει μ’ ἀφάνταστη δύναμη.

‘Ο τερατόμορφος γίγαντας γυρίζει τ’ ἄλλο κεφάλι. Δαγκώνει μὲ λύσσα τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ. Γὰ ματώνει...

‘Ο πόνος μανιάζει ἀκόμα περισσότερο τὸν Ἑλληνα. Καὶ κάνει κατὶ ἀπίστευτο. Κατὶ τρομερό:

‘Αρπάζει μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπ’ τὰ μαλλιά τὰ κεφάλια τοῦ Χαμπάχα. Τὰ χτυπάει μ’ ὀρμὴ τόνα μὲ τ’ ἄλλο!..

‘Ο φοβερός ἀρχικαννίβαλος πονάει ἀφάνταστα. Ἀπ’ τὰ δύο του στόματα βγαίνει σπαραχτικὸ οὐρλιαχτό. Ζητάει βοήθει· ἀπ’ τοὺς ἀραπάδες του.

Ἐκεῖνοι ἀλαλάζουν ἄγρια. Χύνονται νὰ τὸν σώσουν...

‘Ο Γκαούρ δίνει μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὸν τερατόμορφο κακούργο. Τὸν σωριάζει κάτω...

Ἀμέσως, μαζί μὲ τὸν Ταρζάν, τὶς τρεῖς γυναῖκες καὶ τὸν Κραγιαμπού, φεύγουν. Τρέχουν νὰ σωθοῦν ἀπ’ τὴν ἐπίθεση τῶν Καννιβάλων. Τραβᾶνε κατὰ τὴν Ἀνατολή. Φτάνουν στὸ περὶ-φανὸ ἑλληνικὸ βουνό. Σκαρφαλώνουν στὴν κορφὴ του. Ταμπουρώνονται ἐκεῖ...

‘Ο τρομερὸς Χαμπάχα μὲ τοὺς μαύρους του, φτάνουν σὲ λίγο πίσω τους. Πολιορκοῦν τὸ θεό-

ρατο βραχώδικο βουνό. Κάνουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω.

‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι’ οἱ ἄλλοι, τοὺς ἐμποδίζουν. Πετάνε ἀπ’ τὴν κορφὴ πέτρες. Κυλᾶνε βράχια... Τοὺς φέρνουν μεγάλη καταστροφὴ.

Οἱ Καννίβαλοι δὲν λύνουν τὴν πολιορκία. Μένουν ἀκλόνητοι ἐκεῖ. Συνεχίζουν τὶς λυσσασμένες ἐπιθέσεις τους. Θέλουν μὲ κάθε τρόπο νὰ πατήσουν τὸ θεόρατο βουνό.

Ἔτσι περνᾶνε πολλὲς μέρες.

Ἡ πείνα σιγὰ - σιγὰ ἐξαντλεῖ τοὺς πολιορκημένους. ‘Ο Χαμπάχα κι’ οἱ μαύροι του κάνουν μιὰ τελευταία τρομαχτικὴ ἐπίθεση. Φτάνουν στὴν κορφὴ. Πιάνουν ὅλους τοὺς φίλους μας ζωντανούς. Τοὺς χτυποῦν ἀλύπητα. Τοὺς κατεβάζουν ἀπ’ τὸ βουνό. Μισοαναίσθητους τοὺς σέρνουν κοντὰ στὴ μεγάλη Πηγὴ. Ἀνάβουν τεράστια φωτιά. Ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς κάψουν ζωντανούς...

Ὅμως κανένας δὲν δειλιάζει. Προσμένουν καρτερικὰ τὸ φριχτὸ θάνατο ποῦ ἡ σκληρὴ μοίρα θέλησε νὰ τοὺς στείλει...

Μονάχα ἡ Χουχού διαμαρτύρεται. Δεμένη κι’ αὐτὴ κάτω καθὼς βρίσκεται, φωνάζει στὸν τρομερὸ Χαμπάχα:

— Μπά, ποῦ κακοχορὸν νάχεις, χρυσὸ μου!.. Καλὲ κι’ ἐμένα θὰ ριζεῖς στὴ φωτιά; Σοῦ βαστεῖ ἡ καρδιά νὰ κάψεις μιὰ νεράιδα, ὥσπερ τοῦ λόγου μου; Καλὲ ντροπὴ σου κοτζῆμ ἄντρας, μ’ ἕνα... ζευγάρι κεφάλια! Μὲ συγχωρεῖται κιόλας!

Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή ὁ ἀπαίσιο:

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Κεραυνὸς πιάνονται στὰ χέρια. Τρομαχτική μονομαχία ἀρχίζει.

Ἀρχικαννίβαλος οὐρλιάζει, καὶ μὲ τὰ δυὸ στόματα μαζί, στοὺς μιᾶνους του :

— Στὴ φωτιά !.. Ρίχτε τους ὅλους στὴ φωτιά.

Ο ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γυρίζουμε πίσω στὴν ἱστορία μας. Βρισκόμαστε στὸ πέτρινο νησί τοῦ Κράουζ. Ἐκεῖ πού εἶναι ὁ Πύθγος τῆς Συμφορᾶς.

Ὁ σατανικὸς Ἐπιστήμονας γυρίζει μὲ τὸ ζλεμμένο Ρομπότ τοῦ Κεραυνοῦ. Τὸ ἀφήνει στὴν ταράτσα. Κατεβαίνει ἀλαφιασμένος στὸ τεράστιο ὑπόγειο ἔρστηριό του.

Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ θυμό. Μουγγρίζει ἀγρία :

— Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ !.. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα πρέπει

νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ μέση !.. Ὅσο ὑπάρχουν αὐτοί, τίποτα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κάνω.

Ἀμέσως ἀνοίγει τὸ μηχανήμα τηλεοράσεως. Καρφώνει τὰ μάτια του στὸ φωτεινὸ πλαίσιο. Γυρίζει τὰ κουμπιά...

Καὶ νά: Στὸ καντράν παρουσιάζεται τὸ μαγνητικὸ νησί τοῦ δόκτορα Κράμπ. Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' οἱ δυὸ συντρόφισσές τους, μόλις ἔχουν βουτήξει στὴ θάλασσα. Προχωροῦν γιὰ τὸ ἱστιοφόρο τους.

Ὁ Κράουζ βλέπει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα ἀναίσθητους κάτω. Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νάνος γυρίζει ἀπ' τὴν πηγὴ. Στὰ χέρια του κρατᾷ ἓνα δοχεῖο μὲ νερό. Βρέχει τὰ πρόσωπά τους. Σιγά-σιγά οἱ δυὸ

Νέοι ἀρχίζουν νά συνέρχονται... Περνάει πολλή ὥρα. Τέλος καταφέρνουν νά σηκωθοῦν. Νά σταθοῦν ὀρθοί.

Ἡ Θύελλα ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸν Κεραυνό. Τὸν φιλάει σιὸ μέτωπο. Εἶναι χαρούμενη πού ὁ ἀγαπημένος της ζεῖ. Πού σώθηκε ἀπ' τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ μελαυτοῦ γίγαντα.

Ὁ Κράουζ γυρίζει ἓνα διακόπη. Ἡ συσκευή του γίνεται τώρα καὶ ἡχητική! Ἀποδίδει καὶ τὰ λόγια πού λένε.

Ἀκούστε κι' ἐσεῖς :

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει συλλογισμένος :

— Φοβερὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Γκαούρ ! Ἡ γροθιά του μοιάζει μ' ἀστροπελέκι.

Ἀμέσως γυρίζει. Κυττάζει τὸ μέτωπο τῆς Θύελλας. Βλέπει ἕνα μεγάλο σημάδι. Ρωτάει ἀνήσυχος :

— Τ' εἶν' αὐτό ; Ποιὸς σέ χτύπησε ;

Τὴν ἀπάντηση τῇ δίνει ὁ Ποκοπίκο :

— Δὲν βαραίεσαι. . . Τίποτα ! Ἡ Μαιμάκα της τὴν ἔκανε ντάντ !

Ὁ νάνος λέει αὐτῇ τῇ στιγμῇ τὴν ἀλήθεια. Ἡ Τζέιν εἶχε χτυπήσει τὴ Θύελλα μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ της.

Ποιὸς τὸν πιστεύει ὅμως ! Ὅτι λέει ὁ Ποκοπίκο τὸ παίρνουν γι' ἀστεῖο.

Ἡ Θύελλα ἀναστενάζει πονεμένα. Ἐξηγεῖ στοὺς σύντροφό της :

— Ναί, Κεραυνέ ! Ἡ ξανθιά γυναῖκα μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι. Θέλησα νά σέ βοηθήσω. Νά σέ σώσω.

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένη. Συνεχίζει :

— Κι' ὅμως μοῦ συμβαίνει κάτι παράξενο. Δὲν τῆς κρατῶ καμμιὰ κακία. Δὲν νοιώθω καγένα μῖσος γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτῇ. Νοιώθω μονάχα μιὰ παράξενη συμπάθεια. . . Κάτι σὰν ἀγάπη.

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι. Μουρμουρίζει :

— Καλὰ τὸ λένε, ἀδερφέ μου ! Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται !

Ὁ Κεραυνὸς θυμᾶται τώρα τὸν Κράουζ. Τὰ μάτια του σκοτεινιάζουν. Ψιθυρίζει :

— Πρέπει νάμαστε ἔτοιμοι !

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ὁ κακοῦργος θὰ μᾶς ἐπιτεθεῖ... Ἀλίμονό του ὅμως ! Αὐτῇ τῇ φορὰ θὰ καλοπεράσει. Οἱ κοσμικὲς ἀκτῖνες μου, δὲν φτάνουν ἀζόμη μακριά. Ἄν ὅμως ὁ Κράουζ γυρίσει στὸ νησί μας, θὰ γίνῃ, σὲ λίγες στιγμὲς μέσα κάρβουνο ! Θὰ καθαρίσω τὸν Κόσμο ἀπ' αὐτῇ τῇ βρομερῇ ὑπαρξῇ.

Ὁ Ποκοπίκο πετάγεται πάλι :

— Δὲν βυραίεσαι καὶ μένεις ! Τὶ κοσμικὲς ἀκτῖνες καὶ πράσιν' ἀλογα ! Ἡ χατζάρα μου νάναι καλὰ. Τὸν σφάζω καὶ τελειώνει ἡ ὑπόθεσις !

Ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος» τὴ βλέπει καὶ τ' ἀκούει ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τὴ συσκευή. Τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Ἀλίμονο σὲ σᾶς ! Μενάλῃ συμφορὰ σᾶς περιμένει. Ὁ ἕνας θὰ φάῃ τὸν ἄλλον !

Τὸ σατανικὸ μυαλό του καταστρώνει γρήγορα καταχθόνιο

σχέδιο. Τὸ βάζει ἀμέσως σ' ἐ-
κασμογή.

Συνδέει τὸ μηχανήμα τηλο-
ράσεως, μὲ μιὰ ἄλλη συσκευή !
Τὴ βάζει κι' ἐκεῖνη σὲ λειτουρ-
γία. Γυρίζει κουμπιὰ. Ρυθμίζει
τοὺς δείκτες.

Περνάει πολλὴ ὥρα

Καὶ νά : Στὸ φωτεινὸ πλαί-
σιο παρουσιάζονται πάλι ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ἡ Θύελλα.

Τώρα ἔχουν καθίσει κοντά-
κοντά. Πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέ-
τρα... Μιλᾶνε γιὰ τὴν ἀγνὴ,
τὴν ἀέραντὴ ἀγάπὴ τους ! Γιὰ
τὰ μεγάλα ὄνειρα τῆς ζωῆς
τους !

Ὁ Κράουζ φοράει γύρω στοὺς
χροτάφους του ἓνα μαγνητικὸ
στεφάνι. Δυὸ λεπτά σύρματα τὸ
ἐνώνουν μὲ τὴ δεύτερη συσκευή.

Κυττάζει στὸ καντράν τοὺς
δυὸ Νέους. Τώρα ἡ θέλησή του
μεταδίδεται πάνω σ' αὐτούς.
Ψιθυρίζει ἐπιτακτικὰ :

— Ἡ ἀγάπη νὰ σβύσει ἀπ'
τις καρδιές σας ! Ὁ ἓνας νὰ
μισήσει τὸν ἄλλον θανάσιμα !

Ὁ Σκοτεινὸς ἄνθρωπος μέ-
νει γιὰ λίγο σκεπτικός. Γυρίζει
πάλι τὰ κουμπιὰ τῆς συσκευῆς.
Στὸ φωτεινὸ πλαίσιο παρουσιά-
ζεται ἡ σατανικὴ μορφή του.
Ἐπιβάλλει τώρα τὴ θέλησή του
πάνω στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ.
Ψιθυρίζει πάλι :

— Νὰ μεταμορφωθεῖς Κράουζ.
Νὰ γίνεις μιὰ...

Καὶ τ' ἀπίστευτο θάμμα γίνε-
ται. Ὁ Κράουζ μεταμορφώνε-
ται, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε θελήσει.
Ἀμέσως βγάζει ἀπ' τὸ κεφάλι
του τὸ μαγνητικὸ στεφάνι. Ἀνε-
βαίνει ἀπ' τὸ ὑπόγειο Ἐργαστή-
ριο. Φτάνει στὴν ταράτσα τοῦ

Πύργου. Μπαίνει στὸ κλεμμένο
Ρομπότ. Πετᾶει ψηλά. Παίρνει
κατεύθυνση κατὰ τὸ νησί τοῦ
Κεραυνοῦ.

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας
μας, προσπερνᾶμε τὸν Κράουζ.
Φτάνουμε πρῶτοι ἐμεῖς στὸ μα-
γνητικὸ νησί.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα,
ὅπως τοὺς εἶχαμε δεῖ ἀπ' τὴ
συσκευή τοῦ κακούργου Ἐπι-
στήμονα, κάθονται κοντά-κοντά
σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα. Μιλᾶνε
γιὰ τὴ μεγάλη κι' ἀγνὴ ἀγάπὴ
τους. Γιὰ τ' ἀτέλειωτα ὄνειρά
τους...

Ὁ Ποκοίτικο γίνεται ἔξω φρε-
νῶν ἀπ' τὴ ζήλεια. Τοὺς κυττά-
ζει μὲ περιφρόνηση. Μουρμου-
ρίζει :

— Πολὺ σᾶς γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου ! Σάν τὴ Χουχού μὲ
τὸν Καθαρόσιμο μοιάζετε !

Τοὺς παρατάει μονάχους. Τρα-
βάει στὴν ἀκροθαλασσιὰ. Ξαπλώ-
νει στὴν ἄμμο. Πετᾶει βοτσα-
λάκια στὴ θάλασσα. Σιγανотρα-
γονδᾷ :

«*Nātan ἡ θάλασσα χαλβάς,*

κι' ὁ οὐρανὸς μιὰ σκάλα !

Nā rtheīs, Χουχού μου, νὰ μὲ
[*δεῖς*

πὼς ἔμεινα... μπουνάλα !»

Ἀλίμονο ! Ὁ ἄμοιρος νάνος
δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ
λόγια του.

Ξαφνικὰ ἄγριες φωνὲς ἀκούει
πίσω του :

— Εἶσαι μιὰ στρίγγλα ! Σὲ
μισῶ !

— Είσαι ένας τιποτένιος !
Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω στὰ μά-
τια μου !

Γυρίζει. Κυττάζει μὲ γουρλω-
μένα μάτια.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα
βρίσκονται ὀρθοὶ τώρα. Ὁ ἕνας
ἀντίκρου στὸν ἄλλον.. Ἀντι-
ξοῦνται ἄγρια. Εἶναι ἔτοιμοι νὰ
πιαστοῦν στὰ χέρια. Ν' ἀλληλο-
σπαραχτοῦν !..

Ὁ Ποκοπίκο πετιέται ὀρθός.
Τρέχει κοντά. Μπαίνει στὴ μέση :
— Σιγά, βρέ παιδιά !. Τί πά-
θατε στὰ καλά τοῦ καθουμένου;
Πρέπει νὰ σὰς σφάξω δηλαδή
γιὰ νὰ ἡσυχάσετε ;

Γυρίζει στὴ Θύελλα :

Ἄν δὲν γουστάρεις τὸν κύριο,
μὴ χλοσκάς. Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ !..
Μάγκας, νταῖς καὶ μάγκα Κλά-
φτα !

Ὁ Κεραυνὸς τοῦ δίνει μιὰ
γεγὴ κλωτσοῦ. Ὁ «Δυσθεόρα-
τος» Ἀντρακλῆς φτάνει κου-
τρονβαλώντας στὴν παραλία.
Τρίβει τὰ πονεμένα πεινὰ του.
Μουρμουρίζει ἀγανακτισμένος :

— Ὦ, ἀδερφέ !. Ἄς δώσω
καὶ μιὰ φορὰ τόπο στὴν ὀργή.
Βαρέθηκα πιά νὰ σφάξω !..

Μαζεῖται πάλι βοτσαλάκια. Τὰ
ξαναπετάει στὴ θάλασσα. Συνε-
χίζει τὸ τραγοῦδι :

«Πούσαι, Χουχούκα μου νὰ
[ἴδεις
φαρμάκια πὸν ρουφάω !..
Τέτοια κλωτιά, οὔτε... γαμπρὸς
δὲν θὰ τὴν ξαναφάω !»

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Κεραυ-
νὸς σηκώνει τὸ χέρι του. Δίνει
τρομερὰ χτυπήματα στὸ πρόσω-
πο τῆς Θύελλας.

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει σιτὴ
Νέα :

— Ἀμάν, ἀδεοφούλα μου ! Μά-
ξευε κι' ἄς εἰν' καί... στράκες !..

Ὁμοῦς κι' ἡ Νέα δὲν στέκεται
μὲ σταυρωμένα χέρια.. Χύνεται
κι' αὐτὴ πάνω στὸν Κεραυνό.
Μὲ τὰ νύχια τῆς ζητάει νὰ τοῦ
βγάλει τὰ μάτια !..

—Κτῆνος ! Κακοῦργε ! Σὲ μι-
σῶ !..

Οἱ δύο, μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο
ἀγαπημένοι σύντροφοι, πιάνονται
τώρα στὰ χέρια. Χτυπιῶνται μὲ
λύσσα καὶ μανία.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἀπαι-
σιος Κράουζ, μπροστὰ στὶς σα-
τανικὲς συσκευές του, εἶχε δια-
τάζει : — « Ἡ Ἀγάπη νὰ σβύ-
σει ἀπ' τὶς καρδιές σας. Ὁ ἕνας
νὰ μωήσῃ τὸν ἄλλον θανά-
σιμα !.. »

Καὶ τὸ θάμμα γίνεται... Οἱ
δύο Νέοι νοιῶθουν ξαφνικὰ πὺς
εἶναι ἄσπονδοι ἐχθροί. Χωρὶς
λόγο. Χωρὶς αἰτία !..

Τὸ μυαλὸ τοῦ Κεραυνοῦ ἔχει
θολώσει. Δὲν ξέρεי τί κάνει...

Καὶ νά : Ἀρπάζει τώρα τὴ
Θύελλα ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά.
Τὴ σέρνει βάνουσα στὸ ἀνοιγμα
τοῦ μεγάλου θαλάσσιου βράχου...
Τὴ σπρώχνει μέσα στὸ ἀπέραντο
ἐπιστημονικὸ Ἔργαστήριο.

Τέλος τὴ φέρνει μπροστὰ σὲ
μιὰ μεγάλη ἀλόχοτη συσκευή.
Θέλει νὰ τὴ θανατώσῃ μὲ ἡλεκ-
τρισμό.

Γυρίζει ἕνα διακόπτη. Τὸ τρο-
μερὸ μηχανήμα μπαίνει σὲ κί-
νηση. Ἐκτυφλωτικοὶ ἡλεκτρικοὶ
σπινθήρες κάνουν νὰ συνταρά-
ζεται ὁ πέτρινος θόλος.

Τὴν ἴδια στιγμή κατὶ ἀπί-
στευτο γίνεται. Οἱ δυνατὲς ἡλεκ-

‘Ο θρυλικός Έλληνας Γκαούρ έπεμβαίνει στή μονομαχία. Μὲ μιὰ τρομαχτική γροθιά σπωράζει κάτω τόν Κεραυνό.

τρικές έκκενώσεις κάνουν ν’ ά-
τονήσει προσωρινά ή μαγνιτική
έπίδραση τής συσκευής τού
Κράουζ. Οί δυό Νέοι συνέρχον-
ται. ‘Η άγάπη ξαναγυρίζει στίς
καρδιές τους.

‘Ο Κεραυνός άφήνει τά μαλ-
λιά τής Θύελλας. Ψιθυρίζει χα-
μένα :

—Μὲ συγχωρεῖς... Δέν μπορῶ
νά εξήγησω τήν παράξενη άλλα-
γή πού γίνηκε μέσα μου.

‘Η Νέα άγκαλιάζει τόν άγα-
πημένο της σύντροφο. Τόν φι-
λάει στό μέτωπο. Ψιθυρίζει κι’
αυτή :

—Κι’ έγώ, Κεραυνέ!.. Κι’ έ-
νόμισα γιά λίγο πώς έπαψα νά
σ’ άγαπῶ... Πώς σέ μισούσα...

‘Ο νεαρός ‘Επιστήμονας γυρί-
ζει πάλι τὸ διακόπτη. Τὸ μεγά-
λο μηχάνημα παύει νά βγάζει

σπινθήρες. Σταματάει...

‘Ο Κεραυνός κι’ ή Θύελλα ξα-
ναβγαίνουν έξω... Κάθονται στήν
ίδια πέτρα...

‘Αλίμονο!.. Δέν περνάνε λί-
γες στιγμές. ‘Η μαγνητική έπί-
δραση τού «Σκοτεινού ‘Ανθρώ-
που» επανέρχεται. ‘Ομως αυτή
τή φορά όχι στην προηγούμενη
έντασή της.

Δέν ζητάει πιά ὁ ένας νά σπα-
ράξει τόν άλλον. Μονάχα ή
‘Αγάπη φτερονίγει άπ’ τίς καρ-
διές του. Κυττάζονται αδιάφο-
ρα. Σάν ξένοι...

‘Η Θύελλα μένει στήν πέτρα
πού κάθεται. ‘Ο Κεραυνός ση-
κώνεται. Προχωρεῖ λίγα βήμα-
τα. Κάθεται σέ μιάν άλλη. Γυ-
ρίζει άλλου τὸ κεφάλι.. Δέν θέ-
λει οὔτε νά τή βλέπει στά μά-
τια...

Τὸ ἴδιο κι' ἡ Νέα. Δείχνει ἀπόλυτη ἀδιαφορία γιὰ 'κεῖνον...

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς κυττάζει ἀπ' τὴν ἀκροθαλασσιά. Μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος :

— Ἔτσι ντέ!.. Χωρίστε νὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς Θεοῦ πρόσωπο!..

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενος παφλασμός νεροῦ ἀκούγεται. Ὁ νάνος γυρίζει ξαφνιασμένος.

Σε μικρὴ ἀπόσταση ἀπ' τὴν παραλία ἀντικρύζει τὴν Ταταμπού. Ἡ πανώρια μελιψὴ ἐλληνίδα κολυμπάει σάν δελφίνι. Ἔρχεται κατὰ τὸ μέρος του.

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει χαρούμενος :

— Γειά σου Ταταμπούκα λεβέντισσα!.. Ἄν ἔρχεσαι γιὰ λόγου μου, βάλε ὀπισθεν!.. Ἀγαπῶ καὶ γουστῶ τὴ Θύελλα!..

Ἡ Ταταμπού βγαίνει σὲ λίγες στιγμὲς στὸ νησί. Σαπλώνει στὴν ἀμμουδιά νὰ ξαποστάσει...

Ὁ νάνος ρωτᾷ παραξενεμένος :

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Δὲν ἔφυγες κι' ἐσὺ μαζί με τοὺς ἄλλους;

Ἡ μελαψὴ γυναίκα ψιθυρίζει:

— Πήδησα κρυφὰ ἀπ' τὸ καράβι... Κάτι με τραβοῦσε νὰ γυρίσω ἐδῶ...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι:

— Γιὰ μένα θάρθε, οἴγουρα!.. Θέλεις, ἀδερφέ μου νὰ γίνω... Μπαμπάς τοῦ Κεραυνάκια!;

Ἡ Ταταμπού συνεχίζει :

— Μόλις εἶδα τὸν Κεραυνό, ἡ καρδιά μου, χτύπησε δυνατὰ!.. Νομίζω πὺξ τὸν ἀγαπῶ...

Ὁ νάνος μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια :

— Δὲν ἔχεις κι' ἄδικο... Μάν-να εἶσαι...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα δὲν τὸν προσέχει :

— Τὸν ἀγαπῶ πολὺ!.. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν!..

— Φυσικά. Παιδί σου τυγχάνει ὁ φουκαράς!

— Γύρισα στὸ νησί του!.. Θὰ τοῦ πῶ πὺξ τὸν λατρεῦω!.. Πῶς θέλω νὰ γίνω δική του!.. Συντροφισσά του παντοτεινή!..

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μάτια. Τώρα καταλαβαίνει τί τρέχει :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου, κατήκαμε!.. Ἡ Ταταμπού τοιμπήθηκε μετ' ἐκείνην τὴν γιόκα της!..

Θέλει νὰ προλάβει τὸ κακό. Ὅμως θυμᾶται καὶ τὸν πεθαιμένο Κράμπ. Τὸν εἶχε φεβερήσει πὺξ καὶ νεκρὸς θάβγαине ἀπ' τὸν τάφο. Θὰ γινόταν βρυκόλακας γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσει...

Ὁ Ποκοπίκο συλλογιέται :

— Τώρα τὰ πράγματα εἶναι σκοῦρα. Πρέπει νὰ μιλήσω. Νὰ τῆς πῶ πὺξ ὁ Κεραυνὸς εἶναι γιὸς της. Μὰ πρέπει νὰ τάχω καλὰ καὶ μετ' ἐκείνην τὴν μπαρμακαρίτη. Γι' αὐτὸ θὰ τῆς τὸ φέρω μετ' ἐκείνην τὸν τρόπο.

Πιάνει ἀπ' τὸ χέρι τὴ μελαψὴ γυναίκα. Τῆς ἐξηγεῖ :

— Πνίξε τὴν καρδιά σου, μαντὰμ Καρακάξα! Ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαπᾷς τυγχάνει ἐγγενῆς τῆς μητέρας σου! Τυγχάνει ἀνηψάκι τῆς ἀδερφῆς σου! Με ἀντιλήβεσαι;

Ἡ Ταταμπού δὲν καταλαβαίνει. Ὁ νάνος τῆς τὸ λέει μετ' ἄλλο τρόπο :

— Τοιτέστιν, ἀδερφοῦλα μου, ἂν παντρευτεῖς τὸν Κεραυνὸ θὰ

γίνεις... πεθερά του 'εαυτού σου!
'Αντιλοβού ;

Ἡ Ἑλληνίδα καὶ πάλι δὲν καταλαβαίνει. Ὁ Ποκοπίκο τῆς τὸ λέει μὲ τρίτο τρόπο :

— Τὸ ὁποῖον ἂν γάνεις καὶ κανένα πα δὲ, θὰ σ' ἔχει μάννα καὶ γιαγιά ! Νομίζω ;

Ἡ Ταταμπού καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ στὸ νόημα. Ψιθυρίζει εὐνυχισμένη :

— Τὸν ἀγαπᾷ ! Δὲν θὰ χωρῶσιν ποτέ. Θὰ γίνω συντροφισσὰ του παντοτεινὴ !

Τέλος ὁ νάνος χάνει τὴν ἐπιμονή του. Ξεχνάει τὶς φοβέρες τοῦ μπαρμπαμακαρίτη. Τῆς μιλάει καθαρά καὶ ξάστερα :

— Γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογάω, κυρά Τέτοια μου, ὁ Κεραυνὸς εἶναι γιὸς σου ! Τὸ ὁποῖον, κλάφτα Χαράλαμπε !

Ἡ Ταταμπού σημασία δὲν δίνει στὰ λόγια του. Τὸν παρατάει. Τρέχει στὸ μέρος ποὺ βρίσκονται οἱ δύο Νφοί. Ἀγκυλιάζει τὸν Κεραυνό. Τοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς. Γιὰ τὰ οἰειρά της.

Καὶ νά : Ὁ γιὸς τῆς δείχνει τὸ ἴδιο, ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴν. Τῆς λέει καὶ αὐτὸς πὺς τὴν ἀγαπάει. Πὺς θέλει νὰ γίνουν σύντροφοι παντοτεινὰί.

Ἡ Θύελλα τὰ βλέπει καὶ τ' ἀκούει ὅλ' αὐτά. Ὅμως δείχνει μεγάλη ἀδιαφορία. Σημασία δὲν δίνει καὶ στοὺς δύο.

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὰ μυαλά του :

— Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖτε, μπαρμπαλομαντράχαιοι ! Βρὲ Μάννα καὶ Γιὸς συμπεθεριάζοντε ποτέ ;

Ὁ Κεραυνὸς βρίσκεται κάτω

ἀπ' τὴν ἐπίδραση τῶν μαγνητικῶν κυμάτων τοῦ Κράουζ. Ὁ μὲν τ' αὐτὴν τοῦ παίρνει τὰ λόγια τοῦ νάνου. Τὸν ρωτᾷ :

— Τί εἶπες ; Μάννα καὶ γιὸς ; Ποιὸς εἶναι μάννα ;

— Ἡ Ταταμπού. Ἐοῦ θάσανε ; Τοῦ λόγου σου εἶσαι γιὸς τῆς, μετὰ συγχωρήσεως !

Ὁ Νέος συνέχεται γιὰ λίγες στιγμές. Κατολαβαίνει πὺς κάποια παράξενη δύναμη κυβερνάει τώρα τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά του.

Ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ταταμπού. Τὴ σέρνει στ' ἀναιγμα τοῦ θολωτοῦ βράχου. Τὴ φέρνει μέσα στ' ἀπέραντο ἐπιστημονικὸ Ἔργαστήριον.

Ἡ μελαψὴ γυναῖκα φωνάζει καὶ χτυπᾷται. Λέν θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Ὁ Κεραυνὸς τὴν τραβάει μὲ δύναμη. Βάνανσα. Τὴ χτυπάει καὶ στὸ κεφάλι. Τέλος τὴ φέρνει μπροστὰ στὴ μεγάλη ἡλεκτρικὴ συσκευή. Βάζει γρήγορα σὲ κίνηση τὸ μηχανήμα.

Καὶ νά : Τὸ θάμμα ἀμέσως γίνεται. Ὁ Νέος νοιώθει τὸ μυαλό του νὰ καθαρίζεται. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ μελαψὴ γυναικα οὐβνεί.

Ταυτόχρονα καὶ ἡ Ταταμπού ἀρχίζει νὰ μεταμορφώνεται. Σὲ λίγες στιγμές ἔχει γίνῃ ὁ ἀπαίσσιος κακοῦργος Κράουζ. Ὁ Κεραυνὸς τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα. Ὁ Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος μὲ κάποια σατανικὴ ἐφεύρεση, εἶχε γάνει νὰ οὐβύσει ἀπ' τὴν καρδιά του ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ Θύελλα. Ὑστερα κατάφερε νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ γυναῖκα. Ἦρε τὴ μορφή τῆς Ταταμπού. Μὲ τὸ

κλεμμένο Ρομπότ θά ἔφτασε σὲ κανένα κοντινὸ ξερονήσι. Ἀπὸ κεῖ κολλημπώντας ἤρθε στὸ δικό τους νησί.

Ὁ Κράουζ βλέπει πὼς ἔχει ἀποκαλυφτεῖ. Γιὰ νὰ σωθεῖ κάνει νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια. Ὁμως ὁ γιὸς τοῦ Γκαοὺρ προφταίνει. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Τοῦ δίνει τρομαχτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας βγάει βραχνὸ πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Ὁ Κεραυνὸς τὸν παρατάει ἐκεῖ. Βγαίνει ἔξω ἀπ' τὸν κουφωμένο βράχο. Τρέχει κοντὰ στὴ Θύελλα.

— Ἀγαπημένη μου, συχώρεσέ με ! Ποτὲ δὲν ἔπαφα νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἡ μελαμψὴ γυναῖκα ποῦρθε στὸ νησί μας ἦταν ὁ Κράουζ... Ναί, αὐτὸς ζήτησε νὰ χωρίσει τίς καρδιές μας. Αὐτὸς μᾶς ἔκανε νὰ μισηθοῦμε !..

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν κυττάζει μ' ἀπέραντη ἀγάπη τὸν Κεραυνό. Τὸν φιλάει στὸ μέτωπο. Ρωτᾷει χασμένα.

— Ὁ Κράουζ ; Δὲν ἦταν λοιπὸν ἡ Ταιαμπού, αὐτὴ ἡ μελαμψὴ γυναῖκα ; Καὶ τώρα πού βρίσκεται ὁ Κακοῦργος ! Ποῦ τὸν τὸν ἀφρησε ; Δὲν φοβᾶσαι μὴ φύγει ;

Ὁ νέος χαμογελάει :

— Μὴ φοβάσαι... Τὸν ἔχω δέσει γερὰ μὲ μιά γροθιά μου ! Ἀμέσως παίρνει τὴν ὁμορφὴ ξανθιά Κοπέλλα. Προχωροῦν ἀργὰ κατὰ τὸ ἔσωτερικό τοῦ νησιοῦ...

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς ἀφήνει νὰ ξεμακρύνουν. Προχωρεῖ τώρα γιὰ τ' ἀνοιγμα τοῦ τεράστιου

θολωτοῦ βράχου. Μουρμουρίζει :

— Ἀπ' τὴ γροθιά, μπορεῖ ὁ μάγκας νὰ λυθεῖ. Νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια... Ἄς τὸν δέσω καλυτέρα μὲ τή.. χατζάρα μου !

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ὁ νάνος φτάνει στ' ἀνοιγμα τοῦ Ἐργαστηρίου. Μὰ δὲν προφταίνει νὰ περάσει μέσα...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὸ βάθος τοῦ κουφωμένου βράχου, ξεπετάγεται ὁ Κράουζ !.. Χτυπάει πάνω σὶν Ποκοπίκο, Τὸν ὀρνεῖ κάτω. Τρέχει κατὰ τὴ θάλασσα. Φτάνει στὴν ἀκροθαλασσιά. Βουτάει στὰ νερά. Κολυμπάει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ ..

Ὁ νάνος πετιέται ὀρθός. Τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τρέχει κατὰ τὴν θάλασσα. Φωνάζει στὸν κακοῦργο Ἐπιστήμονα :

— Ἐ, μπάρμπα Μουσαφίρη ! Ἔτσι φεύγεις ; Στάσου νὰ σὲ κερᾶσω ἕνα... σφάξιμο !

Λίγο πιά πέρα οἱ δύο Νέοι ἀκοῦνε τίς φωνές τοῦ Ποκοπίκο. Σταματᾶνε. Ἡ Θύελλα γυρίζει στὸ συντροφό της :

— Ὁ Κράουζ ἔφυγε ! Πρέπει νὰ τρέξουμε. Νὰ τὸν φιάσουμε...

Ὁ Κεραυνὸς δὲν φαίνεται νὰ βιάζεται. Χαμογελάει. Τῆς ἀποκρίνεται :

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ.. Νὰ φύγει.. Γι' αὐτὸ δὲν φρόντισα. νὰ τὸν δέσω. Γι' αὐτὸ σὲ πῆρα καὶ φύγαμε ἀπ' τὸ μεγάλο βράχο. Μὴ στεναχωριέσαι. Θὰ κολυμπήσει πολὺ ὥρα γιὰ νὰ φτάσει στὸ ἄγνωστο ξερονήσι ποῦ ζεῖ κρύφει τὸ Ρομπότ μας.. Στὸ μεταξὺ ἐμεῖς ἔχουμε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ τὸν παρακολογή-

σουμε... Νά μάθουμε τὸ κρυφὸ λημέρι του. Τὸ μέρος ποὺ ζῇ κι' ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ Ἐργαστήριο του. Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσω νὰ χτυπήσω τὸ θεριὸ στὴ φωλιά του !..

Ἀργὰ πάλι γυρίζουν στὸν κουφωμένο βράχο μπαίνουν μέσα...

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται κάτω στὴν παραλία. Ἀνεμίζει ἄγρια τὴν τρομερὴ χατζύρα του... Κυττάζει τὸν Κράουζ ποὺ κολυμπάει στὸ βάθος τῆς ταραγμένης θάλασσας. Σεφωνίζει :

— "Ἐ, μπάααριπα ! Γύρισε πίσω... Ἐχει μεγάλη φουρτούνα. Εἶναι κρῖμμα νὰ πνιγείς... ἄσφαχτος !..

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως... Ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ γυρίσει. Φτάνει στ' ἄνοιγμα τοῦ βράχου. Μπαίνει μέσα.

Οἱ δυὸ Νέοι βρίσκονται στὸ Ἐργαστήριο. Ὁ Κεραυνὸς ἔχει ἀπὸ πρὶν ἐτοιμάσει τρεῖς πτητικὲς μηχανές. Οἱ δυὸ βγῆκαν καλές. Ἡ τρίτη δὲν πέτυχε. Εἶναι ἄχρηστη. Παθαίνει συνεχῶς ἐμπλοκές.

Κάθε συσκευή ἔχει ἓνα μικρὸ κινητῆρα ἀτομικῆς ἐνέργειας. Αὐτὸς γυρίζει ἓναν ἑλικα... Ὁ λόκληρο τὸ σύστημα ζώνεται στὴ ράχη τοῦ ἀνθρώπου μὲ λουριά. Πτερά ἰσορροπίας εἶναι τὰ χέρια. Πηδάλια τὰ πόδια...

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ δένει τὴ μιά συσκευή στὴ ράχη τῆς Θύελλας. Τὴν ἄλλην στὴ δική του ράχη. Βγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸν πέτρινο θόλο. Ἐτοιμάζονται νὰ πετάξουν.

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Ἐμένα; Ἐμένα δὲν θὰ μοῦ δώσετε «τέτιο» νὰ πετάξω;

Μπουκάλια θὰ μ' ἀφήσετε ;

Ὁ Κεραυνὸς τοῦ ἐξηγεῖ :

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλο. Αὐτὸ ποὺ εἶδες μέσα, εἶναι χαλασμένο. Ὁ ἑλικὰς του πότε γυρίζει, πότε σταματάει... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχει. Ἀν πετάξεις μ' αὐτό. θὰ πέσης. Θὰ σκοτωθεῖς.. Μείνε καλύτερα ἐδῶ... Θὰ γυρίσουμε γρήγορα...

Ὁ νάνος τὸν ἀκούει. Δὲν βγάζει τσιμουδιά. Ἐχει πάρει κι' ὅλας τὴν ἀπόφασή του.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ θύελλα πατάνε τὰ κουμπιά στὶς συσκευές, ποῦχουν στὶς ράχες τους. Οἱ ἑλικες γυρίζουν δαιμονισμένα !

Ἀμέσως ἀρχίζουν ν' ἰνυφώνωνται. Πετάνε κατὰ τὴ θάλασσα. Κατὰ τὴν κατεύθυνση, ποὺ κολυμπάει ὁ Κράουζ.

Ὁ Ποκοπίκο τοὺς φωνάζει :

— Στὸ καλὸ και μὲ τὴ νίκη !..

Τρυπώνει γρήγορα στὸ πέτρινο θολωτὸ Ἐργαστήριο. Παίρνει τὴν τρίτη ἱκτάμενη συσκευή. Μουρμουρίζει :

— Σκάρτη ξεσκάρτη, ἐγὼ θὰ κἀνω τὴ δουλειά μου. Καὶ νὰ πέσω δὲν θὰ πάθω τίποτα ! Ἔχω σωσίβιο τῆ.. Χατζάρα μου !

Ζώνεται τὸ μηχανήμα στὴ ράχη του. Ὅμως δὲν τὸν βολεύει ἐκεῖ. Στεινωρίζεται. Τὸν ἐμποδίζει στὰ χέρια...

Ἀμέσως τὸ λύνει. Τὸ φορᾷε στὸ στήθος. Τίποτα πάλι. Στὴ θέση αὐτὴ τοῦ φέρνει δύσπνοια. Τὸν στεναχωρεῖ στὴν καρδιά...

Τέλος. Ἐαφνικὴ ἰδέα φωτίζει τὰ μεγάλα κοιμηκὰ μάτια του. Λύνει γιὰ δευτέρη φορὰ τὴ συσκευή. Τὴ ζώνει γερά στὰ... ὀπίσθια του. Μουρμουρίζει ἐνθουσιασμένος :

— Φίνα !.. "Ετσι θά είμαι καί...
ἀ ε ρ ι ο π ρ ο ο θ ο ύ μ ε ν ο .
Μέ συγχωρεῖται κιόλας, πού λέ-
ει κι' ἡ Χουχού.

'Αμέσως βγαίνει ἔξω. Πιέζει
τὸ κουμπί. 'Ο ἔλικας ἀρχίζει
νά γυρίζει. "Ομως γρήγορα στα-
ματάει...

'Ο Ποκοπίκος πατάει τὸ κου-
μπί γιὰ δεύτερη φορά. Τὸ ἴδιο.
'Ο ἔλικας γυρίζει γιὰ λίγο δαι-
μονισμένα. 'Αμέσως σταματάει
πάλι.

'Ο νάνος ἐπιμένει. Πιέζει γιὰ
τρίτη φορά τὸ κουμπί. 'Ο ἔλι-
κας, πίσω του, ξαναγυρίζει. Ξα-
νασταματάει γρήγορα.

Τέλος χάνει τὴν ὑπομονή του.
Θυμώνει. Πατάει συνέχεια τὸ
κουμπί. 'Ο ἔλικας γυρίζει μὲ με-
γάλη ταχύτητα. Χωρὶς νά στα-
ματάει πιά. 'Αρχίζει νά πετάει.
Φτάνει ψηλά στὸν οὐρανό.

'Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει χαρού-
μενος :

— "Επί τέλους !.. Τὸ βροῖκα
τὸ κόλπο ! "Οσο ζουλάω τὸ κου-
μπάκι, δὲν ἔχω φόβο. "Αμα τὸ
παράτησω, κἀκα ! Θά σκάσω
κάτω σὰν βαρελότο !

"Ομως ὁ ἔλικας, ζωσμένος στὰ
πισινά του, τὸν χτυπάει πότε-
πότε στὶς φτέρνες.

'Ο νάνος ἀναγκάζεται νά μα-
ζέψει τὰ ποδιάρια του. Τσακίζει
τὸ κορμί του. Διπλώνεται στὰ
δύο. Παίρνει πολὺ κοιμητικὴ στά-
ση στὸν αἶρα. Τὰ γόνατά του
ἀκουμποῦν στὸ στῆθος. Στὰ προ-
τεταμένα του ὀπίσθια στριφογυ-
ρίζει ὁ ἔλικας !..

"Ετσι, πλησιάζει κάποτε τοὺς
δύο Νέους. Πετᾶνε ψηλά. Φέρ-
νουν μεγάλες βόλτες πάνω ἀπ'
τὸ σημεῖο τῆς θάλασσας πού

κολυμπάει ὁ Κράουζ...

'Ο Κεραυνὸς βλέπει μὲ κατὰ-
πληξη πίσω τοὺς τὸν Ποκοπίκο.
Δὲν μπορεῖ νά καταλάβει πὺς
καταφέρνει νά πετάει μ' αὐτὴ
τὴν ἐλαττωματικὴ συσκευή. Φω-
γάζει στὴ συντροφισσά του :

— 'Ο νάνος θά πέσει, Θύελ-
λα ! Θά πνιγεῖ στὴ θάλασσα !..
'Εγὼ φταίω... "Επρεπε νά εἶχα
καταστρέψει αὐτὸ τὸ μηχανήμα!

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας»
τὸν ἀκούει. Μουρμουρίζει μέσ'
ἀπ' τὰ δόντια του :

— "Εννοια σου, μάγκα, καὶ
θά δεῖς τώρα. Θά σοῦ κάνω ...
μεγάλα γυμνάσια !

'Αμέσως ἀφήνει τὸ κουμπί.
'Ο ἔλικας σταματάει. 'Ο Ποκο-
πίκο ἀρχίζει νά πέφτει. Ξεφωνί-
ζει σπαραχτικά :

— Βοήθεια, βρέεεε ! Πιάστε
με, βρέεεε !.. Νά ὅμως ! Μόλις
φτάνει λίγα μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ
θάλασσα, πιέζει τὸ μαγικὸ
κουμπί.

'Ο ἔλικας ξαναγυρίζει. 'Ο νά-
νος ἀνεβαίνει πάλι ψηλά !..

Κι' ἡ φάροσα συνεχίζεται. Πα-
ρατάει ξανά τὸ κουμπί. 'Αρχί-
ζει πάλι νά πέφτει. Τὸ ξαναπα-
τάει. Ξανανεβαίνει ψηλά...

Αὐτὸ γίνεται κάμπορες φορές
δρόμα...

'Ο Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα
περνᾶνε στιγμὲς ἀγωνίας...

Τέλος, ὁ Ποκοπίκο ἀφήνει τ'
ἀστεῖα. Φτάνει κοντὰ τοὺς,
Στριγγλίζει πανηγυρικά :

— Δὲν ἦταν τίποτα, ἀδερφέ
μου !.. Καψόνι οἷς ἔκανα !..

Κι' οἱ τρεῖς τώρα μαζί, φέρ-
νουν βόλτες πάνω ἀπ' τὸν
Κράουζ.

'Ο «Σκοτεινὸς "Ανθρωπος»,

παρ' ὅλο ποῦναι μεσόκοπος κο-
λυμπάει μὲ μεγάλη ταχύτητα.
Μὲ καταπληκτικὴ εὐκολία.

Ποὺς ξέρει. Μπορεῖ νὰ χρη-
σιμοποιεῖ κάποιο ἄγνωστο ἐπι-
στημονικὸ μυστικὸ του.

Τέλος ὁ Κράουζ φτάνει σ' ἐ-
να μακρινό, μικρὸ ξερονῆσι. Ἐ-
κεῖ ἔχει παρατήσει τὸ κλεμμένο
Ρομπότ τοῦ Κεραυνοῦ.

Καὶ νά : Μπαίνει ἀμέσως μέ-
σα σ' αὐτό. Βάζει σὲ κίνηση
τὸν ἀτομικὸ μηχανισμό του. Ἀ-
ναβαίνει ψηλὰ στὸν οὐρανό. Ὁ-
μως ἔχει δεῖ τοὺς δυὸ Νέους
ποὺ τὸν παρακολουθοῦν. Κατα-
λαβαίνει τὸ σκοπὸ τους. Θέλει
μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἐμπο-
δίσει. Δὲν πρέπει νὰ μάθουν τὸ
κρυφὸ λημέρι του. Τὸ πέτρινο
Νησί τῆς Συμφορᾶς. Ἔτσι ἀρ-
χίζει νὰ τοὺς κάνει λυσσαμέ-
νες ἐπιθέσεις. Μὲ τὸ τεράστιο
Ρομπότ χύνεται πάνω τους σὰν
βολίδα. Ζητάει νὰ τοὺς ἀρπά-
ξει στὶς τρομερὲς δαγκάνες τῶν
χεριῶν του. Χαμένος κόπος ! Ὁ
Κεραυνὸς κ' ἡ Θύελλα, μὲ τὶς
μικρὲς πτητικὲς συσκευές τους,
εἶναι ἀφάνταστα πιὸ εὐκίνητοι
ἀπ' αὐτόν. Καταφέρνουν πάντα
νὰ τοῦ ξεφεύγουν μὲ μεγάλη
εὐκολία.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ ἔχει μα-
ζὶ ἓνα φοβερὸ πιστόλι. Οἱ σφαῖ-
ρες του εἶναι μικρὲς βόμβες ὁ-
δρογόνου. Μὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς θὰ
μποροῦσε νὰ κάνει χίλια κομμα-
τια τὸ Ρομπότ. Μαζὶ μὲ τὸν
Κράουζ ποῦ βρίσκεται μέσα.
Ὅμως δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πυ-
ροβολήσῃ. Πρέπει νὰ μάθουν
πρῶτα τὸ καταφύγιον τοῦ κα-
κούργου Ἐπιστήμονα.

Ἔτοι, κ' αὐτὸς κ' ἡ Συντρό-
φισσά του κρατᾶνε μονάχα ἄ-
μυνα. Ξεφεύγουν ἀπ' τὶς τρο-
μαχτικὲς ἐπιθέσεις τοῦ χαλύβδι-
νου Γίγαντα.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο δὲν παίρ-
νει μέρος στὴν ἀερομαχία. Ἐ-
χει τραβηχτεῖ παράμερα. Παρα-
κολουθεῖ μὲ κέφι τὸ κακὸ ποῦ
γίνεται. Ξεφωνίζει ἐνθουσιασμέ-
νος :

— Ἐ, ρε πλάξ ποῦ θὰ σπάσω
καὶ σήμερις !

Τέλος ὁ Κράουζ χάνει τὶς ἐλ-
πίδες του. Βλέπει πὼς τίποτα
δὲν θὰ μπορέσει νὰ κάνει στοὺς
δυὸ θανάσιμους ἐχθροὺς του.

Ἄλλο δὲν τοῦ μένει παρὰ νὰ
ξεφύγει... Νὰ τρέξει ὅσο πιὸ
γρήγορα μπορεῖ. Νὰ καταφέρει
νὰ τὸν χάσουν ἀπ' τὰ μάτια
τους.

Ἔτσι καὶ γίνεται. Γυρίζει τὰ
πηδάλια τοῦ Ρομπότ. Παίρνει
κατεύθυνση κατὰ τὸ μακρινὸ
πέτρινο νησί του. Ἀναπτύσσει
τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ταχύτητα !
Ὅμως καὶ πάλι κάνει ἀσχημο-
λογαριασμό. Ὁ Κεραυνὸς κ' ἡ
Θύελλα τρέχουν τὸ ἴδιο γρήγορα
σὰν κ' αὐτόν. Τὸν παρακολου-
θοῦν σὲ μικρὴ ἀπόσταση.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο μένει
λίγο καθυστερημένος. Ὁ ἑλικας
ποῦ βρίσκεται στὰ πσινά του
δὲν γυρίζει πολὺ γρήγορα.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει φιλο-
σοφικά :

— Τί νὰ σοῦ κάνει καὶ τ' ἀε-
ριοπροωθούμενο ! Για νὰ τρέξει,
θέλει γερεὲς ἐξατμίσεις ! Μὲ τὰ
φροῦτα ποῦ τρώω ἐγώ, πὰν νὰ
βρῶ τέτοια δύναμη !

Καὶ νά : Ἐντελῶς τυχαία,
θυμᾶται αὐτὴ τὴ στιγμή ἓνα ἄ-

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης δεν είναι μονάχα μύψ. Είναι και θεινός κυνηγός. Σήμερα θγαίνει με τόν πεινασμένο Μούργο του.

2. Στο δασος βλέπει δυό μεγάλα αϊτιά. — «Ψυχή μου, λαγός!» μουρμουρίζει. Σκοπεύει. Πυροβολεί...

3. Το ζώο σηκώνεται στά πισινά του ποδάρια. Γκαρίζει πονεμένα: 'Αλλίμονο!.. 'Ο «λαγός» ήταν... γάϊδαρος!

4. Φτάνει ένας χωριάτης. Βλέπει τό ζώο του σκοτωμένο. 'Ο Τσιχλιμπόχλης αρχίζει νά το δικαιολογείται!

5. — «Δέν φταίω εγώ, Κύριε! Τό λάθος είναι τοῦ μακαρίτη γαϊδάρου σας! Γιατί νάχει τόσο μεγάλη αϊτιά!»

6. 'Ο χωριάτης ἀρπάζει ένα ξύλο. Ικάζει κάτω τόν Τσιχλιμπόχλη. Τόν κάνει τ' αλατιού στό ξύλο.

7. Σά λίγο ὁ Τσιχλιμπόχλης βλέπει ένα μαύρο πουλί. Τό περνάει γιά... μεγάλο κοτσάφι. Πυροβολεί...

8. Τό δάζει άμέσως τρομαγμένος στά πόδια. Τό μεγάλο κοτσάφι πού είχε χτυπήσει, ήταν... ἀρκούδα.

9. Τό κυνήγι συνεχίζεται. Πιο κάτω: πετιέται ένας καλοθρεμένος λαγός. 'Ο Μούργος χύνεται πάνω του!..

10. 'Ο Τσιχλιμπόχλης πυροβολεί! 'Ομως ο λαγός φοβάει. Τα σκάγια βρiscουν τον άμειρο Μούργο.

11. 'Ο μύωψ κυνηγός ρίχνει στην τσάντα τό σκοτωμένο σκυλί. Νομίζει πως είναι ο λαγός.

12. Φωνάζει τώρα τον πεινασμένο σκύλο του: — «Μούργε!.. 'Ε, Μούργε!.. 'Ελα λοιπόν νά φύγουμε!»

13. 'Ο Μούργος έχει γίνει άφαντος. 'Ο Τσιχλιμπόχλης παίρνει λυπημένος τό δρόμο τού γυρισμού.

14. Μόλις μπαίνει στην πόλη, μικροί — μεγάλοι κυτιάζουν την τσάντα του. Ξεκαρδίζονται στα γέλια!

15. Στο σπίτι γδέρνει τό «λαγό». Κρεμμάει τό τομάρι. Καθαρίζει κρεμμύδια. Τόν μαγειρεύει σιτίφαδο.

16. Τόν τρώει μόνάχος. 'Η κοιλιά του φουσκώνει. Στην πλατέλλα μένουν ένα θυνό από κόκαλα!

17. Ξαφνικά φτάνει κάποιος γείτονας. Βάζει τίς φωνές: — «Τό σκυλί σου έφαγες, κακοθύγε!»

18. 'Ο Τσιχλιμ. κλαίει: — «'Αχ, Μούργο μου!.. Δέν ζούσες μιά μέρα ακόμα!.. Θά χόρταινες... κοκαλάκια σήμερα.

γαπημένο του φαγητό. Τὴ φα-
σολάδα !

Ξερογλύφεται γιὰ λίγο. Τέλος
σκαρώνει δυο-τρία σιγάκια. Τὰ
σιγανοτραγουδάει :

«Μέσ' τὸ τσουκάλι τὸ παλιὸ
σὰν βράζεις, φασουλάδα,
μοιάζεις μὲ θάλασσα πλατιά
καὶ μούρχειται ζαλάδα !
Εἶσαι φαῖ πὺν ἅμα μπεῖς
μέσα στὴ στομαχάρα,
τόσο ἐνθουσιάζεται
ἡ δόλια μας κοιλάρα,
π' ἀρχίζει γύρω της βαριές
μπάμ-μπούμ νὰ εἰγνεῖ κουμ-
[πουριές !]»

Ο ΚΡΑΟΥΖ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ἄνθρωπος ὁ «Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος»
καταλαβαίνει πὺς δὲν μπορεῖ νὰ
γλυτώσει. Οἱ τρομεροὶ ἀντίπα-
λοι βρίσκονται πάντα πίσω του.
Ἄν φτάσει στὸ νησί του, σίγου-
ρα θὰ τὸ μάθουν κι' ἐκεῖνοι.
Ἐτοὶ θὰ μπορέσουν γρήγορα νὰ
καταστρέψουν τὸν Πύργο μὲ τὰ
σατανικά Ἐργαστήρια. Ποτὲ
δὲν μπορούσας νὰ φανταστεῖ πὺς
θὰ βρισκόταν σ' ἓνα τόσο μεγά-
λο κίνδυνο.

Νὰ ὅμως ! Ξαφνικά μιὰ ἰδέα
φωτίζει τὰ σκοτεινά του μάτια.
Θυμᾶται πὺς τὸ Ρομπὸτ τοῦ
δόκτορα Κραμπ, εἶναι στεγανό.
Ὅπως μπορεῖ νὰ πετάει πάνω
στὸν ἀέρα, τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ
πλέει καὶ κάτω ἀπ' τὸ νερὸ.

Αὐτὸ ἤτανε ! Ἀμέσως κάνει
ἀπότομη βουτιά. Πέφτει στὴ
θάλασσα. Φτάνει βαθιά.

Μὲ τίς πυξίδες καὶ τ' ἄλλα
ὄργανα, ὁ κακοῦργος ἐπιστήμο-
νας, προσανατολίζεται ἀμέσως.
Παίρνει κατεύθυνση γιὰ τὸ πέ-

τρινο νησί του. Συνεχίζει ἀνέ-
νόκλητος τώρα τὸ ταξίδι του.
Τὸ ἀσταλένιο Ρομπὸτ ἔχει γίνεῖ
ὑποβρύχιο...

Ὁ Κεραυνὸς βλέπει πὺς θὰ
χάσει τὸ παιχνίδι. Ὁ ἀπαίσιος
Κράουζ θὰ τοῦ ξεφύγει κι' αὐ-
τὴ τὴ φόρα...

Ἀμέσως χαμηλώνει. Μὲ τὸ πι-
στόλι του πυροβολεῖ τὸ σημεῖο
τῆς θάλασσας πὺς βυθίστηκε τὸ
Ρομπὸτ. Οἱ μικροσκοπικὲς βόμ-
βες ὑδρογόνου κάνουν τρομαχτι-
κὲς ἐκκρίσεις στὸ βυθό. Τὰ νερά
τινάσσονται ψηλά. Φοβερὸ κακὸ
γίνεται !..

Οἱ δυὸ Νέοι εἶναι βέβαιοι
πᾶ : Ὁ Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος
θάχει βρεῖ φριχτὸ θάνατο. Ὁ
Κόσμος θὰ λυτρωθεῖ ἀπ' τὸ ἀ-
παίσιο αὐτὸ Τέρας !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ πετάει
πάλι ψηλά. Συναντιέται μὲ τὴ
Θύελλα. Ἐτοιμάζονται κι' οἱ δυὸ
νὰ ξαναγυρίσουν στὸ μαγευτικὸ
νησί τους.

Ὅμως ὁ Ποκοπίκο ἔχει χαθεῖ.
Ψάχνουν ὀλόκληρη τὴ γύρω πε-
ριοχὴ. Δὲν τὸν βρίσκουν που-
θενά...

Τέλος μὲ λύπη τους ξεκινᾶνε.
Φαντάζονται πὺς ἴσως ἔχει προ-
χωρήσει. Πὺς μπορεῖ νὰ τὸν συ-
ναντήσουν στὸ δρόμο...

Τίποτε ὅμως. Φτάνουν καὶ στὸ
νησί. Οὔτε κι' ἐκεῖ βρίσκεται ὁ
νάνος.

Περνᾶνε πολλὰς ἡμέρας...

Καὶ νά : Κάποτε ἡ κομικὴ σι-
λουέττα τοῦ παρουσιάζεται στὸν
οὐρανὸ.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ποκοπίκο
προσγειώνεται ἀλαφιασμένος.
Τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια :

— Τὸ λοιπὸν, ὁ μπάρμπα Τέ-

Ἡ Τζέιν μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ της χτυπᾷ στὸ κεφάλι τὴν ἄγνωστη Κόρη της. Ἡ Θύελλα σωριάζεται πλᾶϊ στὸν ἀναίσθητο Κεραυνό.

τοῖος ζῇ καὶ βασιλεύει!.. Ἐγὼ ὅταν ἔρριχνες τίς πιστολιές, εἶχα προχωρήσει μπροστά... Ἀπὸ ψηλά τὸν εἶδα κάτω στὸν πάτο τῆς θάλασσας. Ὁ Ρομπόταρος κολυμποῦσε σὰν βατράχι!.. Ἐτρεχε μὲ «μηλλγιώδη» ταχύτητα.. Τὸν παρακολούθησα ἀγρίως... Τέλος ἔφτασε σ' ἓνα μικρὸ νησάκι... Πάνω σ' αὐτὸ βρισκόταν μεγάλος στρογγυλὸς Πύργος.. Ἐκεῖ εἶναι τὸ λημέρι του..

Ὁ Κεραυνὸς ἐνθουσιάζεται:

— Μπράβο Ποκοπίκο! Μπορεῖς τώρα νὰ μᾶς πᾶς ἐκεῖ;

Ὁ νάνος εἶναι πρόθυμος:

— Καὶ βέβαια μπορῶ!.. Ἀλλὰ δέν... θυμᾶμαι τὸ δρόμο!

Ὁ Θύελλα γυρίζει στὸ σύντροφό της:

— Πρέπει μὲ κάθε τρόπο ν' ἀνακαλύψουμε τὸ Ἄντρο τοῦ Κοκούργου. Ὁ Κράουζ θὰ μᾶς κάνει τώρα μεγάλη ἐπίθεση! Πρέπει νὰ προλάβουμε.

Ὁ Κεραυνὸς μονομουρίζει:

— Να!... Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνει; Αὐτὸς ὁ βλάκας δέν θυμᾶται τὸ δρόμο..

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν χαμογελάει:

— Σωστά. Ἀλλὰ τὸ νησὶ τὸ θυμᾶται. Ἀμα τὸ δεῖ θὰ τ' ἀναγνωρίσει. Ἐτοίμοι δέν εἶναι Ποκοπίκο;

Ὁ νάνος συμφωνεῖ:

— Βεβαίως! Ἀμα μὲ πᾶτε ἐκεῖ, θὰ σᾶς τὸ δείξω. Θὰ σᾶς πῶ: αὐτὸ εἶναι!

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαουρ κάνει νὰ

του δώσει μιὰ κλωτσιά. 'Η Θύελλα τὸν συγκρατεῖ.

— Μὴ θυμώνεις, φίλε μου. Δίχρη ἔχει ὁ Ποκοπίκο : 'Αμα τοῦ τὸ δειξομε, θὰ μᾶς πεῖ : αὐτὸ εἶναι ! 'Ελάτε μέσα στὸ 'Εργαστήριον :

Μπαίνουν ὅλοι στὴν τεράστια πέτρινη σπηλιά.

'Η Κόρη τοῦ Ταρζάν βάζει σὲ λειτουργία τὴ συσκευή τηλεοράσεως. Ἀρχίζει νὰ γυρίζει τὰ κουμπιά. Στὸ φωτεινὸ καντράν παρουσιάζεται ἡ ἀπέραντη θάλασσα. Κάθε φορὰ πού φαίνεται κανένα νησί, ἡ Θύελλα ρωτᾷ :

— Αὐτὸ εἶναι, Ποκοπίκο ;

'Ο νάνος τὸ κυττάζει προσεχτικά. Μουρμουρίζει :

— 'Οχι.

Τὸ ψάξιμο αὐτὸ κρατᾷ πολ-
λὲς ὥρες. Μέχρι πού νυχτώνει.

'Η Νέα δὲν ἀπογοητεύεται. Τὴν ἄλλη μέρα ξαναρχίζει ἀπ' τὸ πρῶτ. 'Ομως καὶ πάλι τίποτα. 'Ο Ποκοπίκο, κάθε φορὰ πού τὸν ρωτᾷ, μουρμουρίζει :

— 'Οχι !

Καὶ ἡ ἱστορία συνεχίζεται. Πολλὲς μέρες ἀκόμα ἡ Θύελλα ψάχνει μὲ τὴ συσκευή τηλεοράσεως. Χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τέλος στὸ φωτεινὸ πλαίσιο παρουσιάζεται ἓνα μικρὸ πέτρινο νησί. Στὴ μέση του τεράστιος στρογγυλὸς Πύργος. 'Ο νάνος τ' ἀναγνωρίζει :

— Μπράβο ! Αὐτὸ εἶναι !

'Ο Κεραυνὸς σκύβει μ' ἐνδιαφέρον στὸ καντράν. Περιεργάζεται τὸ παράξενο νησί μὲ τὸ στρογγυλὸ φρούριο. 'Εξετάζει τὴν πυξίδα πλάι. Κρατᾷ ση-
μείωση γιὰ τὸ μήκος καὶ τὸ

πλάτος πού βρίσκεται τὸ λημέρι τοῦ Κακούργου. Τέλος, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, σφίγγει τὸ χεῖρ τῆς Νέας.

— Σ' εὐχαριστῶ, Θύελλα ! 'Η ἰδέα σου ἦταν ὑπέροχη ! 'Ο ἀπαίσιος Κράουζ βρίσκεται πιά στὰ χεῖριά μας !..

Οἱ δύο Νέοι ἀποφασίζουν ἀμέσως νὰ φτιάξουν ἓνα καινούριο Ρομπότ. Πιὸ μεγάλο καὶ τελειοποιημένο ἀπ' τὸν παλιὸ τοῦ Δόκτορα Κράμπ. Αὐτὸ πούχε ἀρπάξει καὶ χρησιμοποιοῦν τώρα ὁ Σκοτεινὸς Ἀνθρωπος...

'Ο Ποκοπίκο πετάγεται ξαφνικά. Ρωτᾷ τὸν Κεραυνό :

— Δὲν μοῦ λές, μπάρμπα Νεαρέ : 'Ο Ρομπόταρος τοῦ Κράουζ, σερνικός γιὰ θηλυκὸς τυγχάνει ;

'Ο Γιὸς τοῦ Γκαουρ τὸν κά-
νει γοῦστο. Τ' ἀποκρίνεται :

'Αρσενικός.

'Ο νάνος ζητᾷ μιὰ χάρη :

— Τότες, ἀδερφέ μου, τὸ δικόνε σας Ρομπότ νὰ τὸν φτιάξετε... Ρομπόταινα !

'Η Θύελλα γελάει :

— Γιατί, Ποκοπίκο ;

— Γιὰ νὰ τοὺς παντρεύουμε. Νὰ μοῦ κάνουνε κι' ἐμένα κάνα... Ρομπότακι !

Οἱ δύο Νέοι στρώνονται ἀμέσως στὴ δουλειά. Τὸ τεράστιο 'Εργαστήριον τοῦ μικραγίου Κράμπ, ἔχει ὅλα τὰ μέταλλα. 'Ολα τὰ ἐργαλεῖα πού τοὺς χρειάζονται...

Τὸ Ρομπότ γίνεται δέκα φορές πιὸ μεγάλο ἀπ' τὸ πρῶτο. Τὸ ἐσωτερικὸ του εἶναι ἓνα ὁλόκληρο ἐπιστημονικὸ 'Εργαστήριον !

Κανένα ἀνθρώπινο κατασκευά-

σημα δὲν ἔχει γίνει ποτὲ τόσο τέλειο !..

“Ὅλα τὰ ὄργανα, τὰ μηχανήματα κι’ οἱ συσκευὲς τοῦ Κράμπ, τοποθετοῦνται μέσα σ’ αὐτό !..

“Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ θυμασμό τὸν Κεραυνό. Μουρμουρίζει :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἄδερφέ μου ! Εἶσαι φρίνος... Ρομποτοποῖός !

Τέλος κάποτε τὸ ἔργο τελειώνει. Ὁ νέος χαλύβδινος γίγαντας τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας, εἶναι ἑτοιμος νὰ πετάξει.

“Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος τὸν βαφτίζει ἀμέσως. Φωνάζει ἐνθουσιασμένος :

— Νὰ σὰς ζήσει ὁ «Σιδερένιος Δράκος» !

Τ’ ὄνομα ἀρᾶσει στοὺς δυὸ Νέους. Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ το γράφει στὰ πλευρὰ τοῦ γιγαντοσώμου Ρομπότ.

“Ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ Θύελλα ἐτοιμάζονται τώρα γιὰ τὸ πρῶτο ταξίδι τους. Θὰ πᾶνε νὰ καταστρέφουν τὸν Πύργο τοῦ Κράουζ.

“Ὁ Ποκοπίκο δὲν δέχεται νὰ τοὺς ἀκολουθήσει.

— Καλὰ εἰμ’ ἐδῶ ! Τί θέλει ἡ ἄλεπού στὸ παζάρι !..

Οἱ δυὸ Νέοι δὲν ἐπιμένουν. Μπαίνουν στὸ Ρομπότ. Κλείνουν γερὰ τὴν πόρτα τῆς κοιλιᾶς του. Ὁ Κεραυνὸς κάθεται στὴ θέση τοῦ πιλότου. Γυρίζει διακόπτες. Τραβᾶει μοχλοὺς. Ὁ ἔλικας τῆς ράχης μπαίνει σὲ κίνηση...

“Ὁ «Σιδερένιος Δράκος» ἀρχίζει ν’ ἀνυψώνεται... Τέλος μπαίνουν σ’ ἐνέργεια οἱ αὐτομικτές

ἐκρηῖξεις Τὸ τεράστιο Ρομπότ, μ’ ἀνοιχτὰ χέρια, σχίζει σὰν βολίδα τὸν ἄερα. Τρέχει γιὰ τὸ πέτρινο νησί τοῦ Σκοτεινοῦ Ἀγθρώπου...

“Ὁ Ποκοπίκο, μὲ σηκωμένο κεφάλι κυττάζει τὸ ἱπτάμενο Τέρας τῶν οὐρανῶν. Στριγγλίζει χαρούμενος :

— Στὸ καλὸ, βρέεεε ! Κι’ ἅμα μὲ ξαναδεῖτε, νὰ μοῦ τηλεγραφήσετε !

Ἀμέσως τρυπώνει σὰν μαῦρο ποντικὰ στ’ ἀνοιγμα τοῦ κουφωμένου βράχου. Παίρνει τὴν πτητικὴ του συσκευή. Σαναβγαίνει ἔξω. Ζώνει γερὰ τὸν ἔλικα στά... πσιανά του. Διπλώνεται στὰ δυό. Τὰ γόνατα ἀκουμποῦν στὰ στήθια του. Πατάει συνέχεια τὸ κουμπί...

Καὶ νά : Ὁ «Αὐσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀπογειώνεται. Ἀνεβαίνει ψηλὰ στὸν οὐρανό. Τέλος παίρνει κατεύθυνση κατὰ τὸ Νοτιά. Τραβᾶει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ζούγκλα...

Καθὼς προχωρεῖ, σιγανότερα γουδάει :

*«Λεβέντη Καθαρόαιμε,
κι’ ἐσὺ Χουχοὺ μινροῦλα !
Ἔσεῖς οἱ δυὸ ἀγάπες μου,
θὰ μοῦ τὰ φάτε οὐλα !»*

ΠΙΚ ΤΟ ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ξαναγυρίζουμε στὴ Ζούγκλα. Ἐκεῖ κοντὰ στὴ μεγάλη Πηγὴ...

Οἱ ἄγριοι καννίβαλοι τοῦ Χαμπάχα, ἔχουν ἀνάψει μιά μεγάλη φωτιά. Κάτω, δεμένοι χερσὶ πόδαμα ὁ Γκαούρ, ὁ Ταοζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού, ὁ Κραγιαμποῦ κι’ ἡ Χουχοῦ.

Ὁ τρομερὸς διζέφαλος γίγαντας οὐρλιάζει καὶ μὲ τὰ δύο του στόματα :

—Στὴ φωτιά!.. Ρίχτε τους ὅλους στὴ φωτιά! Τὴν ἴδια στιγμή, ἓνα μεγαλόσωμο κοράκι, φτάνει πάνω ἀπ' τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς τῆς μεγάλης φωτιάς. Κράζει δυνατά. Ἄγρια!

Ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποὺ τ' ἀναγνωρίζουν. Εἶναι τὸ ἀγαπημένο κοράκι τους. Ὁ χαμένος, ἀπὸ τόσον καιρὸ, Πίκ.

Μ' ἓνα στόμα κι' οἱ δύο, φωνάζουν :

—Πίκ!.. Πίκ!..

Τὸ τετραπέρατο κοράκι κράζει τώρα πονεμένα. Θλιβερά... Ἀμέσως φτερουγίζει γρήγορα. Χάνεται πίσω ἀπ' τὶς κορφές τῶν γύρω θεόρατων δέντρων...

Ὁ τερατόμορφος Χαμπάχα, εἶναι ἀφάνταστα προληπτικός. Παίρνει γιὰ κακὸ σημάδι τὴν ἐμφάνιση τοῦ κορακιού. Γνέφει στοὺς μαύρους του νὰ σταματήσουν. Φωνάζει τὸ Μάγο τῆς φυλῆς του. Τὸν ρωτᾷ :

—Γιατὶ τὸ μαῦρο πουλὶ πέταξε γύρω ἀπ' τὴ φωτιά μας; Μήπως ὁ Θεὸς Κράουμπα δὲν θέλει νὰ κάψω τοὺς σκλάβους;

Ὁ Μάγος μὲ τὴ φρικιαστικὴ μάσκα καὶ τὰ πολύχρωμα φτερά στὸ κεφάλι, τὸν καθησυχάζει :

—Ὅχι, παντοδύναμε Χαμπάχα! Ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸ μαῦρο Πουλί γιὰ νὰ σοῦ πεῖ πὺς πρέπει νὰ κάνεις γρήγορα. Βιάζεται νὰ ρουφήξει τὴν τοίχνα ἀπ' τὶς καμιένες σάρκες τους!

Ὅμως ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια του. Ἀμέσως σχεδόν, παράξενο φτερούγισμα ἀκούγεται νὰ

πλησιάζει... Σὲ λίγες στιγμὲς ἀμέτρητα κοράκια παρουσιάζονται. Ὁ οὐρανὸς κρύβεται πίσω ἀπ' τὶς κατάμαυρες φτεροὺς τους ..

Καὶ νά: Ὅλα μαζί τώρα χαμηλώνουν ἀπὸτομα. Μὲ τὰ μεγάλα σκληρὰ ράμφη τους χτυποῦν στὰ κεφάλια τοὺς καννίβαλους. Τὰ ματώνουν. Τοὺς ἀνοίγουν πληγές!

Οἱ μαῦροι σηκώνουν τρομαγμένοι τὰ κοντάρια τους. Προσπαθοῦν νὰ τὰ χτυπήσουν. Χαμένος κόπος! Τὸ μόνο ποὺ καταφέρνουν εἶναι νὰ χτυπιῶνται μεταξύ τους Νὰ σπάζουν τὰ ματωμένα κεφάλια τους.

Μεγάλος σαματὰς καὶ κακὸ γίνεται!..

Οἱ καννίβαλοι ἔχουν παρατήρει τὸς δεμένους σκλάβους. Παλεύουν ἀπεγνωσμένα νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴν τρομαχτικὴ ἐπίθεση τῶν φτερωτῶν δαιμόνων.

Ὁ Χαμπάχα τρίζει μὲ λύσσα τὶς τέσσερες μασσέλες του. Πιστεύει πὺς ἡ ἐπίθεση τῶν κορακιῶν εἶναι ὀργὴ Θεοῦ. Τροβάει τὸ μαχαίρι του. Κάνει νὰ τὸ καρφώσει στὰ στήθεια τοῦ Μάγου:

— Σκῦλε!.. Ἐοῦ φταῖς γιὰ ὅλα.

Ὅμως δὲν προφταίνει. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τετραπέρατος Πίκ, χύνεται πάνω του σὰν βολίδα. Χτυπάει μὲ τὸ ράμφος καὶ τὰ δύο του κεφάλια.

Ὁ τερατόμορφος φύλαρχος οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς πόνους. Τὰ βάζει τώρα καὶ μ' αὐτὸ τὸ Θεό:

— Σκῦλε Κράουμπα! Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ τοὺς σπαράξουν οἱ φλόγες, θὰ τοὺς σπαράξει τὸ

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταρπεύ, ἡ Τζάιν, πέφτουν στὴ θάλασσα. Προχωροῦν νὰ φτάσουν τὸ Ιστιοφόρο τους.

μαχαίρι μου!

Τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ χύνεται πάνω στοὺς δεμένους σκλάβους. Σὰν Χαρὸς ποὺ θέλει ν' ἀρπάξει τὶς ψυχές τους.

Μὰ οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ προφταίνει...

Ὁ Πίκ, μαζὶ μ' ἓνα ἄλλο ἀπ' τ' ἀμέτρητα κοράκια, πέφτουν γιὰ δευτέρη φορὰ πάνω του. Γατζώνουν μὲ τὰ νύχια τους στὰ μαλλιά τῶν δυὸ κεφαλῶν τοῦ Χαμπάχα. Ἀμέσως σκύβουν μπροστά. Μὲ τὰ μεγάλα σκληρὰ ράμφη τους τὸν χτυποῦν στὰ μάτια. Τὸν τυφλώνουν!

Τὸ φοινικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀρχικαννίβαλου. Στριφογυρίζει σὰν τρελλός!

Ἀπ' τὶς τέσσερες πληγές τῶν ματιῶν του, τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα... Ἀπ' τὰ δυὸ του στόματα βγαίνουν ἄσπροι ἀφροί!

Τὸ βαθὺ σκοτάδι π' ἀντικρύζει γύρω. κι' οἱ τρομαχτικοὶ πόνοι ποὺ νοιώθει, σαλεύουν τὸ λογικὸ του. Σὰν λυσσασμένο σκυλί ἀρχίζει ν' αὐτοσπαράζεται...

Τὰ τυφλωμένα κεφάλια του γυρίζουν. Τὸ ἓνα δαγκώνει τ' ἄλλο. Ξεσχίζονται μὲ τὰ δόντια τους!

Πιο φορικτὸ καὶ τραγικὸ θέαμα δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ.

Τέλος μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ ἀρπάζει καὶ σφίγγει τὸ λαιμὸ τ' ἀριστεροῦ κεφαλιοῦ. Μὲ τ' ἀριστερὸ

σφίγγει ἀμέσως τὸ λαιμὸ τοῦ δε-
ξιοῦ κεφαλιοῦ,

Τὰ στόματα τοῦ μαύρου Τέ-
ρατος ἀνοίγουν. Οἱ γλῶσσες του
βγαίνουν ἔξω. Βραχνὸς ρόγχος
ξεφεύγει ἀπ' τὰ σφιγμένα λα-
ρύνκια του,

Τρομαχτική σκηνή: Ὁ ἴδιος
πνίγει τὸν ἑαυτοῦ του!

Τέλος ὁ ἀπαίσιος Ἀρχικαννί-
βαλος σωριάζεται κάτω. Εἶναι
νεκρός.

Οἱ μαῦροι του, γύρω ἀπ' τὴ
φωτιά, παλεύουν ἀκόμα μὲ τὰ
κοράκια. Τὸ αἷμα ἀπ' τὰ σπασ-
μένα κεφάλια βάφει κόκκινα τὰ
πρόσωπά τους.

Ὅμως οἱ πόνοι κι' ὁ κίνδυ-
νος τοὺς ἔχουν ξεαγριώσει ἀφάν-
ταστα. Ἐχουν παρατήσει πᾶ τὰ
κοντάρια. Χτυπᾶνε τὰ κοράκια
μὲ τὰ τεράστια μαχαίρια τους.
Τὰ καρφώνουν στὸν ἄερα μ' αὐ-
τά. Τὰ σκοτιώνουν.

Ὁ Πικ εἶναι φοβερὰ ἔξυπνο
πουλί. Βλέπει τὸν κίνδυνο. Κα-
ταλαβαίνει πὸς γρήγορα οἱ σύν-
τροφοί του θὰ παρατήσουν τὴ
μάχη. Θὰ φύγουν νὰ σωθοῦν.

Ἀμέσως φτερουγίζει. Σχίζει
σὰν σαῖτα τὸν ἄερα. Φτάνει γιὰ
λίγες στιγμὲς στὴν περιοχὴ ποὺ
ζοῦν οἱ πίθηκοι. Στέκει στὴν
κορφὴ κάποιου δέντρου. Κράζει
παράξενα. Σὰν νὰ μιλάει..

Δυὸ ἀπ' τοὺς πίθηκους ξεχω-
ρίζουν ἀπ' ἕνα μεγάλο κοπάδι.
Τρέχουν κατὰ τὴ μεγάλη Πηγὴ...

Ὁ Πικ φτερουγίζει πάλι. Γρή-
γορος σὰν ἀστραπὴ φτάνει στὴ
μεγάλὴ πράσινη πεδιάδα. Ἐκεῖ
ποὺ βόσκουν ἀμέτρητοι ἐλέ-
φαντες.

Ψάχνει ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τέλος
βρίσκει αὐτὸ ποὺ ζητάει. Κάθε-

ται στὸ κεφάλι ἑνὸς γιγαντόσω-
μου ἐλέφαντα. Κράζει πάλι πα-
ράξενα. Σὰν νὰ τοῦ λέει κάτι...

Τέλος φεύγει κι' ἀπὸ 'κεῖ.
Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.
Πετάει κατὰ τὴ μεγάλη Πηγὴ.

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ Σ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οἱ Καννίβαλοι τοῦ νεκροῦ
Χαμπάχα. Θερίζουν τώρα μὲ τὰ
μαχαίρια τους τὰ κοράκια... Τὰ
μαῦρα πουλιὰ εἶναι ἔτοιμα νὰ
τοὺς παρατήσουν. Νὰ πετάξουν
μακριά.

Λεύτεροι τότε οἱ ἄγριοι μαῦ-
ροι. Θὰ χυθοῦν νὰ σπαράξουν
τοὺς ἔξῃ δεμένους σκλάβους. Ἡ
νὰ τοὺς ρίξουν στὶς φλόγες τῆς
τεράστιας φωτιάς

Καὶ νὰ: Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ
φτάνουν λαχανιασμένες δυὸ μαῖ-
μουδίτσες. Ἡ μιὰ εἶναι ἡ Βάτ.
Ἡ ἄλλῃ ἡ Τσίτα...

Ἡ Βάτ τρέχει κοντὰ στὸν
Γκαοῦρ. Μὲ τὰ σουβλερὰ δόν-
τια της κόβει τὰ γερά χορτό-
σχοινα ποὺ τὸν δένουν. Ταυτό-
χρονα κι' ἡ Τσίτα κάνει τὸ ἴδιο
στὸν Ταρζάν.

Οἱ δυὸ πίθηκοι λευτερώνουν
γρήγορα καὶ τοὺς ἄλλους: Τὴν
Ταταμποῦ, τὴ Τζέϊν, τὸν Κρα-
γιαμποῦ καὶ τὴ Χουχοῦ.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία βλέ-
πει σκοτωμένο τὸ δικέφαλο
Χαμπάχα. Ἀναστενάζει:

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, χου-
σό μου!.. Ἐσὺ ἦσουν ἄντρας
γιὰ μένα! Θὰ εἴχες δυὸ στό-
ματα γιὰ νὰ μὲ φιλᾷς. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοῦρ βγά-
ζουν τώρα τίς τρομαχτικὲς κραν-
γές τους:

— Άααάουουουουου !..

— Οοοοοοοοοοοοοοοο !

Τὰ γύρω βουνά ἀντιλαλοῦν ἄγρια.

Οἱ δυὸ ἀτρόμητοι γίγαντες ὁμίανε ἀκράτητοι στοὺς καννίβαλους. Σὲ κάθε γροθιά τους συρίζεται κι' ἓνας κάτω !.. Μεγάλο κακὸ γίνεται !..

Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ δυὸ γυναῖκες. Κι' ὁ Κραγιαμπού. Μὲ πέτρες καὶ ρόπαλα χτυποῦν τοὺς φοβεροὺς ἀντίπαλους.

Ὅμως οἱ ἀραπάδες εἶναι ἀμέτρητοι. Κρατᾶνε μαχαίρια καὶ κοντάρια. Τὰ κεφάλια τους εἶναι καταματομένα ἀπ' τὰ κοράκια. Μειάζουν μὲ λαβομένα θειδιά.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν δυσκολὰ θὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί τους.

Ἡ Χουχού ἔχει τραβηχθεῖ παρῶμερα. Παρακολουθεῖ τὸ κακὸ πὺν γίνεται. Ἀναστενάζει πονεμένα :

— Ποῦσαι, Ἀντρακλά μου δυσθεόρατε !.. Ποῦσαι νὰ σφάζεις μὲ τὴν ψυχὴ σου !

Ἀλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαοῦρ κάνει νὰ χτυπήσει κάποιον Καννίβαλο. Ὅμως σκοντάφτει σὲ πέτρα. Πέφτει βαρὺς κάτω...

Τρεῖς - τέσσερες ἀραπάδες χύνονται πάνω του. Τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ χέρια καὶ ποδάρια. .

Ὁ Ταρζάν ὁρμαίει ἀτρόμητος νὰ τὸν σώσει. Μά γρήγορα βρῖσκει τὴν ἴδια τύχη. Πέφτει κι' αὐτὸς σκλάβος στὰ χέρια τῶν Καννιβάλων...

Οἱ δυὸ γυναῖκες κι' ὁ Κραγιαμπού στιγμή δὲν λογαριάζουν τὸν κίνδυνο. Μὲ νύχια καὶ δόν-

τια ζητᾶνε νὰ ξεσχίσουν τοὺς ἀραπάδες. Νὰ σώσουν τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους γίγαντες !..

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα κρίσιμες. Τραγικὲς !.. Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους φτερουγίζει ὁ Πίζ. Κράζει κάθε τόσο φλιβερά

Ἡ Βάτ κι' ἡ Τσίτα δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν καμμιὰ ἄλλη βοήθεια.

Νὰ ὁμως : Ξαφνικά ἡ πονεμένη φωνὴ τοῦ μαύρου Πουλιού, γίνεται χαρούμενη...

Ταυτόχρονα βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπο γιγαντόσωμους ἐλέφαντες παρουσιάζεται. Φτάνει στὸ σημεῖο πὺν γίνεται τὸ μακελειό..

Μπροστὰ ἀπ' ὅλους ὁ Σόμ. Ὁ ἀγαπημένος ἐλέφαντας τοῦ δοξασμένου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ! Ὁ Πίζ τὸν εἶχε εἰδοποιήσει.

Τὰ φοβερά παχύδεσμα ποδοπατᾶνε τώρα τοὺς μαύρους Καννίβαλους. Ἐκεῖνοι τρομάζουν ἀφάνταστα. Παθαίνουν πανικό.

Παρατᾶνε τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ νὰ σώσουν τὰ τομάρια τους...

Σὲ λίγο ἔχουν τελειώσει. Οἱ δυὸ γίγαντες, οἱ συντροφισσές τους κι' ὁ Κραγιαμπού, ἔχουν σωθεῖ.

Ὁ Ταρζάν χαϊδεύει τὴν προβοσκίδα τοῦ Σόμ. Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέιν σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά τους τὴ Βάτ καὶ τὴν Τσίτα. Ὁ Γκαοῦρ κρατάει στὰ χέρια του καὶ χαϊδεύει τὸν τετραπέρατο Πίζ.

Ὁ καλόκαρδος Κραγιαμπού μένει παραπονεμένος. Μουρμουρίζει:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα νὰ χαϊδέψω!..

Ἡ Χουχού τὸν ἀκούει. Κάνει νὰ τοῦ φωνάξει:

— Καλὲ κι' ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ! Δὲν μὲ γί'επεις, χρυσό μου;

Ἀλλὰ συγκρατιέται. Ντρέπεται νὰ τὸ πεῖ. Μουρμουρίζει μονάχα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας;

Ὅλοι τῶρα ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν. Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού θὰ τοὺς φιλοξενήσουν στὴν κορφὴ τοῦ περήφανου βουνοῦ τους..

Ξαφνικά παραξένος βόμβος ἀκούγεται στὸν οὐρανό...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο!

Στὰ προτεταμένα πσινά του στριφογυρίζει ὁ ἔλικας τῆς ἀτομικῆς συσκευῆς.

Ὁ νάνος γυρίζει ἀπ' τὸ νησί τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Θύελλας. Φέργει τῶρα βόλτες πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Στριγγλίζει πανηγυρικά:

— Γειά σας, βρέεεε!.. Καλωσῶρισα, βρέεεεε!..

Ὅλοι ἔχουν σηκώσει τὰ κεφάλια. Τὸν κυττάζουν χαμένα.

Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται. Ξεφωνίζει τρελλή ἀπὸ χαρὰ:

— Γειά σου, Ποκοπιζάκι μου!.. Καλὰ εἶμαι! Νὰ ζήσω νὰ μὲ χαίρεσαι!..

Ὅμως παραξενεύεται μὲ τὸν ἔλικα ποὺ βλέπει πίσω του. Ξαναφωνάζει:

— Καλὲ μὴ γυρίζεις ἔτσι τὴν... οὐρά σου, χρυσό μου! Τὴ γλέ-

πω καὶ ζαλίζομαι!

Σὲ λίγο ὁ νάνος προσγειώνεται στὴν... ἀγκαλιὰ τῆς Χουχούς. Ἡ Πυγμαία τοῦ κολλάει βεντοῦξες τὰ φιλιὰ.

— Μάτς — μούτς!.. Μάτς — μούτς!..

Ὁ Ποκοπίκο στριγγλίζει μ' ἀπόγνωση:

— Βοήθεια, βρέεεε!.. Θὰ μὲ ρουφήξει σὰν σαλίγκαροooo!..

Ὅλοι γελοῦν. Εἶναι χαρούμενοι. Εὐτυχισμένοι!

ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Τ Η Σ Σ Υ Μ Φ Ο Ρ Α Σ

Εἶδαμε τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα νὰ μπαίνουν στὸν καινούριο τεράστιο Ρομπότ τους. Νὰ πετάνε γιὰ τὸ πέτρινο νησί τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου». Τοῦ κακούργου ἐπιστήμονα Κράουζ.

Ὁ «Σιδερένιος Δράκος», ὅπως τὸν βάπτισε ὁ Ποκοπίκο, τρέχει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα! Θὰ μπορούσε νὰ κάνει ὁλόκληρο τὸν κύκλο τῆς Γῆς, μέσα σὲ μιά ὥρα!

Ἔτσι σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκεται πάνω ἀπ' τὸ λημέρι τοῦ τρομεροῦ κακούργου.

Ὁ Κεραυνὸς σταματᾷ τις ἀτομικὲς ἐκρήξεις τοῦ ἀεροσκάφους. Τὸ Ρομπότ μένει ἀκίνητο. Μονάχα ὁ ἔλικας τῆς ράχης του γυρίζει...

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ φωνάζει τῶρα στὸ «Σκοτεινὸ Ἀνθρώπο». Τὸ τεράστιο μεγάφωνο, κάνει τὴ φωνὴ του τρομαχτική:

— Κακούργε Κράουζ. Δολοφόνε τοῦ Κραμπ! Ἡρῆα νὰ σὲ καταστρέψω! Λίγες στιγμὲς θὰ μολύνεις ἀκόμα τὴν ἀτμόσφαιρα

τῆς Γῆς μὲ τῇ βρωμερῇ σου ἀνάσσει !..

Σχεδὸν ἀμέσως, ἀπ' τὸ Κἀστρο τῆς Συμπορίας ἀντηγεῖ μὲ μεγάλῳ ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ Κακούργου :

— Ἐ, Κεραυνέ !.. Εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ τὰ βάλεις μ' ἐμένα ! Ἄν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου φύγε ! Φρικτὸς θάνατος περιμένει καὶ τοὺς δυὸ σας !..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ εἶναι Ἕλληνας. Ἡ καρδιά του δὲν δειλιάζει ποτέ !

Μετακινεῖ τὸ Ρομπότ. Τὸ φέρνει πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸν Πύργο τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου» Σταματάει. Ἀφήνει νὰ πέσει κάτω μιὰ μεγάλη βόμβα ὑδρογόνου.

Ἀλίμονο ! Σὲ λίγες στιγμὲς θ' ἀκουστεῖ τώρα ἡ πύρινη ἐκρηξὴ ποῦναι γίνεαι στὸν πλανήτη μας ! Ὁλόκληρο τὸ πέτρινο νησί θὰ τινάχτεῖ στὸν ἀέρα. Τὸ Κάστρο καὶ τὰ τεράστια βράχια του, θὰ γίνουν σκόνη ἢ ἀπέραντη θάλασσα θὰ σκεπάσει μὲ τὰ νερά της τὸ σημεῖο τῆς τραγικῆς καταστροφῆς.

Καὶ νά : Οἱ λίγες στιγμὲς πέρασαν. Ἡ φοβερὴ βόμβα πέφτει πάνω στὴν ταράτσα τοῦ Πύργου.

Ἀπίστευτο ! Κανένας κρότος δὲν ἀκούγεται ! Καμμιά ἐκρηξὴ δὲν γίνεαι !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα μαρμαρώτουν. Νοιώθουν τὸ αἶμα νὰ παγώνει στὶς φλέβες τους...

Ποτέ δὲν μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν μιὰ τέτοια ἀποτυχία !

Ὅμως γρήγορα ἡ φωνὴ τοῦ Κράουζ τοὺς συνεφέρνει. Ὁ «Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος» καγχάζει τώρα :

— Χά, χά, χά !.. Ἡ βόμβα σας ἔσκασε κάτω σὰν σάπια κοκκύθα !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια. Τὰ μαῦρα μάτια του σπιθίζουν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Μὲ νευρικὴ κίνηση τραβάει ἓνα μοχλό. Ἀδειάζει πάνω στὸ Κάστρο τῆς Συμπορίας, ὅλες μαζί τῆς βόμβες τοῦ Ρομπότ.

Καὶ πάλι τίποτα ! Κανένας κρότος ! Καμμιά ἐκρηξὴ !

Ἡ φωνὴ τοῦ κακούργου ἔπιστήμονα ἀκούγεται τώρα γιὰ τρίτη φορὰ :

— Εἶμαι ὁ παντοδύναμος Κράουζ ! Οὔτε κι' αὐτὸς ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλει μαζί μου !

Ὁ Κεραυνὸς παίρνει γρήγορα μιὰ τρελλὴ ἀπόφαση. Θὰ κατέβει μὲ τὸ Ρομπότ κάτω. Θὰ σπαραξοῦ μὲ τὰ χέρια του τὸν Κακούργο.

Ἀλίμονο ! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τίποτα δὲν καταφέρνει : Τὸ Ἀεροσκάφος ἔχει πάψει νὰ ὑπακούει στοὺς χειρισμοὺς του. Μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χαμηλώσει !..

Τ' ἀνάθετο γίνεται : Τὸ Ρομπότ ξεμακραίνει συνεχῶς. Ἀεὶ καὶ κάποια ἀόρατη δύναμις τὸ σπρώχνει...

Σὲ λίγο ἀρχίζει νὰ κάνει ἀλό-
κοτες κινήσεις ! Νὰ παίρνει
τοῦμπες στὸν ἀέρα ! Νὰ τρικλύ-
ζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν μεθυσμένο !

Τέλος ὁ ἔλικας τῆς ράχης του
σταματάει. Τὸ τεράστιο Ρομπὸτ
γρεμοτσακίζεται στὴ θάλασσα.

Βουλιάζει βαρὺ κάτω.

Ταυτόχρονα ἀπ' τὸ μεγάφωνο
τοῦ Κάστρου τῆς Συμποράς, ἀ-
κούγεται τὸ σαρκαστικὸ γέλιο
τοῦ «Σκοτεινοῦ Ἀνθρώπου» :

— Χά, χά, χά !.. Χά, χά, χά !.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ 85ης ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

Καλλιτεχνικὰ βιβλιοδετημένος

Εἶναι τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ
μπορεῖτε νὰ προσφέρετε
σ' ἓνα παιδί

ΤΟΜΟΙ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"

"Ἐχουν κυκλοφορήσει

σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα
καὶ στὸ Ἐξωτερικό.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 20.000

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Μιά ἀπ' τὶς πιὸ ὑπέροχες καὶ
συναρπαστικὲς Περιπέτειες.

Ποὺ ἔχει γράψει ὁ
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Μὲ τὸν τίτλο :

"ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ,"

Τρομακτικὴ καὶ θανάσιμη σύγκρουση
τοῦ Κεραινοῦ μὲ τὸν κακοῦργο Ἐπιστή-
μονας Κράουζ.

"Ένας πεινασμένος Κροκόδειλος
ἄρπάζει τὴν Ταταμπού.

Θρυλικά κατορθώματα τοῦ Γκαουρ
καὶ τοῦ Ταρζάν.

Ε Π Ι Π Λ Ε Ο Ν

ΜΙΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟΥ **ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗ**

ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ ΤΗΣ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ έχθροί :

Οί κονκάρδες και του Γκαούρ και του Ταρζάν είναι έτοιμες. Οί ‘Αθηναίοι να περνούν από τὰ Γραφεία μας και νὰ τις παίρνουν. ‘Η αποστολή στις ‘Επαρχίες καθυστερεί λίγο. Βρίσκω μεγάλες δυσκολίες στον τρόπο τῆς αποστολῆς. Είναι και πολλά τὰ ταχυδρομικά : Χίλιες δραχμὲς γιὰ τὴν κάθε κοικίρδα. Δηλαδή στις ἑπτὰ χιλιάδες περίπου κονκάρδες πού πρέπει νὰ ταχυδρομήσω, θὰ πληρώσω μόνο γιὰ γραμματόσημα, ἑπτὰ ἑκατομμύρια. Χώρια ἡ ἀξία τῶν φακέλλων, οἱ ὑπάλληλοι πού θὰ ἐργαστοῦν γιὰ νὰ γράψουν τόσες διευθύνσεις, κ.λ.π. κ.λ.π.

Κι’ ὅμως οἱ κονκάρδες μοῦ στοίχισαν πολὺ πάρα πάνω ἀπὸ τις 3.000 πού ἔχω εισπράξει. Φανταστῆτε τί φοβερὴ ζημιὰ πού παθαίνω !..

Κι’ ὅμως ὑπάρχουν ἀκόμα ἕνα σωρὸ καλοὶ φίλοι πού ἐξακολουθοῦν νὰ μὲ γράφουν, χωρὶς νὰ βάζουν στοὺς φακέλλους γραμματόσημα.

Καὶ τὸ ἄμοιρο Περιοδικὸ σας πληρώνει, πληρώνει, πληρώνει... ‘Ὅς πότε ὅμως ;

Καὶ τώρα μερικὲς ἀπαντήσεις σὲ γράμματα : **Ν: Βλάχην.** Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα καλὰ σου λόγια. **Α. Ζερβάκη.** Τὸ ἴδιο και σένα, ἀγαπητὲ ‘Αντώνη ταυτότητα καὶ φωτογραφία μου σοῦ ἔστειλα. Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ταχυδρομικά **Κ. Σιμόπουλον.**

Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ τις ὑποδείξεις. Οἱ φίλοι σου πού διαβάζουν τὰ ἄλλα Περιοδικὰ κάνουν πολλὰ καλὰ. Μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουν νὰ κάνουν σύγκριση. Νὰ καταλάβουν πόσο ἀξίζει ὁ «Γκατοῦρ-Ταρζάν». **Ν. Καντατζή.** Σ’ εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα καλὰ μὲ γράφεις. Τὴν Πινακοθήκη στὴ στέλνω δωρεάν. **Α. Ζαχάκη.** Σοῦ ἔστειλα τις ταυτότητες. **Η. Σταμπολίδην.** Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ ‘Ηλία, στὸ φάκελλο εἶχες ξεχάσει νὰ βάλεις τὰ χρήματα γιὰ τὰ Περιοδικὰ. Αὐτὸ πού ἔκανες εἶναι ἐγκληματικό, παιδί μου. Θὰ μπορούσαν νὰ ἐνοχοποι-

νιθουν γιά κλοπή. ἄνθρωποι πού δέν εἶναι κλέφτες. Εὐτυχῶς πού τό δικό σου γράμμα εἰναι νά τό ἀνοίξω ἐγώ ὁ ἴδιος. Κι' ὅχι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Περιοδικοῦ μας. *Β. Βλάχον.* Σ' εὐχαριστῶ. Ταυτότητες σου ἔστειλα. Τό τεύχος 21 θά σὲ στείλω. *Μ. Ζαφειρόπουλον.* Εὐχαριστῶ. Ταυτότητες καί φωτογραφία μου σοῦ ἔστειλα. *Δ. Ἀλεξίου* Σοῦ ἔστειλα τίς ταυτότητες καί τὴν Πινακοθήκη.

Ἐλευθερίαν Ζέμπου. Σ' εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ ἔστειλα τίς 7 ταυτότητες. *Δ. Ἐλευθερίου.* Δέν βρίσκω λόγια νά σ' εὐχαριστήσω. Τό τεύχος ἔλα νά τό πᾶρεις μιὰ Κυριακή. *Ε. Ἀλεξίου.* Τό γράμμα σου ἦταν ἀπό τὰ πῶς ὁμοίωσα πού ἔχω λάβει. *Γ. Καρβέλαν.* Τοῦ ἔστειλα τίς 14 ταυτότητες γιά τὴν ὁμάδα σου. *Π. Μοάρη.* Σοῦ ἔστειλα μόνο τὴ δική σου ταυτότητα. Γιά τοὺς ἄλλους στείλε μας ἀκριβεῖς διευθύνσεις. *Π. Ἀθανασίου.* Σοῦ ἔστειλα τὴν Πινακοθήκη. *Γεωργίαν Τάμπακοπούλου.* Στείλε μας ὀνόματα καί διευθύνσεις τῶν μελῶν τῆς ὁμάδος σου, νά λάβεις τίς ταυτότητες. *Ε. Μανωλάν.* Γιά τίς κονκάρες γράφω στήν ἀρχή. *Σ. Αὐγούστης.* Σοῦ ἔστειλα τίς ταυτότητες. *Στυλιανῇ Ζαφειρίου, Χρ. Μαργκαντάση.*

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σας λόγια. Σᾶς στέλνω τὴ φωτογραφία μου. *Δ. Παντελίδην.* Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. *Κ. Πέγκλην.* Εὐχαριστῶ. Θ' αὐξήσουμε τὴν ἀποστολὴ τευχῶν στὴ Ρόδο. *Α. Καβουλάκον.* Μὲ τίς ταυτότητες ἔχει γίνει λάθος. *Μ. Κατσόκαλην.* Θὰ σοῦ στείλω τὸ τεύχος ἀρ. 26. *Α. Παπαθεοδώρου.* Εὐχαριστῶ γιά ὅσα μοῦ γράφεις. *Ἡλιάνα Πετρίτση.* Σ' εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σου λόγια. *Ι. Χατζῆν.* Εὐχαριστῶ γιά τίς ὑποδείξεις. Σοῦ ἔστειλα τὴ φωτογραφία μου. *Γ. Τσαβέν.* Θὰ σοῦ στείλω νέα ταυτότητα ὅταν μᾶς ἐπιστρέψεις τὴν παλαιὰ. *Ι. Δαφνόπουλος.* Στείλε μας διευθύνσεις. *Δ. Κιάκας.* Σοῦ ἔστειλα τίς ταυτότητες. *Ν. Μπέριον.* Ταυτότητες σοῦ ἔχουμε ξαναστείλει. *Γ. Μεξίλην.* Σοῦ στέλνω τίς ταυτότητες. *Ζ. Κισκήνης.* Σοῦ ἔστειλα τίς ταυτότητες. *Ι. Πελέκην.* Εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ ἔστειλα τὴν ταυτότητα. *Ι. Ἀλμπάνην.* Τὰ τεύχη πού στέλνομε στὴν Ἀλεξάνδρεια δέν νομίζω πὺς εἶναι λίγα. Ἀφοῦ παίρνουμε καὶ ἐπιστροφές. Ταυτότητες σοῦ ἔστειλα.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Κος ΝΙΚΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τ Ο

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΦΩΝΟΛΗΨΙΑΣ

ἔφθασε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

μποροῦν νὰ μιλήσουν

καὶ ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴ φωνή τους.

ΚΑΝΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

**δὲν ἔχει προσφέρει ποτὲ στοὺς ἀναγνώστες του
μὴ τέτοια ἀπόλαυση.**

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 29

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1952

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴ σύνταξη: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

**Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)**

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: **Γιὰ ἕνα χρόνον Δρχ. 130.000.**

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

**Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δραχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.**

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61-Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΤΖΕ'Ι'Ν

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000